

โครงสร้างแห่งรัฐเกาหลี : ปัจจัยสำคัญในปัญหาการรวมประเทศ

หลังจากที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ถึง ความแตกต่างในวิวัฒนาการทางโครงสร้าง และความขัดแย้งในนโยบายเกี่ยวกับการรวมประเทศของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ในยุคแห่งการสิ้นสุดของสงครามเย็นกันมาโดยละเอียดแล้ว การศึกษาในบทนี้จึงเป็นการเข้าสู่บทวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและนโยบาย ในการพิสูจน์สมมติฐานที่ว่า "วิวัฒนาการทางโครงสร้างภายในที่แตกต่างกันอย่างใหญ่หลวงของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ เป็นมูลเหตุที่ก่อให้เกิดความไม่สอดคล้องในนโยบายเกี่ยวกับการรวมประเทศ โดยเฉพาะในภาวะการณ์ที่โครงสร้างของทั้งสองฝ่ายมีทั้งข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบภายในตัวเอง

การศึกษาในเรื่องนี้ ผู้เขียนจะขออธิบายแนวนโยบายที่เกิดขึ้น จากการยึดประเด็นทางโครงสร้างเป็นหลักในการวิเคราะห์ โดยแสดงให้เห็นความสำคัญของโครงสร้างด้านต่างๆ ในฐานะปัจจัยที่ก่อให้เกิดเงื่อนไขในการกำหนดนโยบายรวมประเทศที่มีต่อกัน ซึ่งอันที่จริงแล้ว เงื่อนไข และปัจจัยเหล่านี้ได้โยงใยสัมพันธ์กัน จนสามารถกล่าวแยกออกเป็น ส่วน ๆ ได้ แต่การวิเคราะห์ในที่นี้ จะขอแบ่งจำแนกออกเป็น 4 ประเด็น เพื่อความกระจ่างชัดในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาการรวมเกาหลี ดังต่อไปนี้

1. มูลเหตุจากโครงสร้างทางการเมืองและการทหาร
2. มูลเหตุจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และทรัพยากร
3. มูลเหตุจากโครงสร้างทางสังคม
4. มูลเหตุจากอิทธิพลของภาษาและวัฒนธรรม

1 . โครงสร้างทางการเมืองและการทหารกับนโยบายการรวมประเทศ

ในการศึกษาทางรัฐศาสตร์ การเมือง มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการหาเหตุผลและเป็นต้นขั้วหลักในการสร้างประเด็นวิเคราะห์วิจัย สำหรับในกรณีของเกาหลีก็เช่นกัน การเมืองในคาบสมุทรที่มี 2 ศูนย์กลางอำนาจต่างอุดมการณ์ ได้สร้างความขัดแย้งให้กับความพยายามผูกกระหวัดโครงสร้างต่าง ๆ ทั้งหมดเข้าไว้ด้วยกัน มาตลอดระยะเวลาแห่งการแบ่งแยก

1.1 การเมืองและการทหารของเกาหลีเหนือ

โครงสร้างทางการเมืองแบบสังคมนิยมของเกาหลีเหนือมีลักษณะของการผูกขาดอำนาจเบ็ดเสร็จไว้ได้บังคับบัญชาของผู้นำ ผู้นำเกาหลีเหนือสามารถยึดสถาบันทางการเมืองและกำลังทหารไว้ได้อำนาจเด็ดขาดของตน จนนโยบายทางการเมืองและยุทธศาสตร์ตกอยู่ใต้การบงการของผู้นำแต่เพียงผู้เดียว ด้วยเหตุนี้ คิม อิล ซุง ผู้นำเกาหลีเหนือ จึงให้ความสำคัญกับการรวมชาติในประเด็นทางการเมืองอย่างมาก ในขณะที่เดียวกันก็ใช้ยุทธศาสตร์ทางการทหารอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์แวดล้อม

ในช่วงทศวรรษ 2490 แห่งพุทธศักราช ซึ่งเป็นระยะเวลาแรกเริ่มของการแบ่งแยก การเมือง และการทหารของเกาหลีเหนือที่เหนือกว่าเกาหลีใต้ อย่างเด่นชัด และได้เป็นมูลเหตุส่งผลให้การดำเนินนโยบายรวมประเทศออกมาในรูปแบบแห่งสงครามรวมชาติ และปฏิเสธหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติ แม้กระทั่งเมื่อสงครามเกาหลีสิ้นสุดลงโดยไม่มีผู้แพ้หรือผู้ชนะ ในเดือนพฤศจิกายน 2497 คิม อิล ซุง ได้แสดงเจตจำนงค์เกี่ยวกับการรวมประเทศหลังสงครามเกาหลีว่า

ความคิดที่จะทำให้เกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ส่วน และให้ทั้งสองฝ่ายอยู่ร่วมกันโดยสันติ เป็นการกระทำที่อันตรายและขัดขวางการรวมชาติ แนวความคิดนี้ควรจะถูขจัดออกไปภายใต้ความรับผิดชอบของประชาชนชาวเกาหลีต่อแผ่นดินของพวกเขา โดยให้ชาวเกาหลีเหนือช่วยในการปลดปล่อยนี้.... (Chong Sik Lee , 1989:1033)

จากการศึกษาวิวัฒนาการทางโครงสร้างในระยะเริ่มแรก จะเห็นได้ว่าความมั่นคงทางการเมือง และศักยภาพทางการเมืองที่เกาหลีเหนือมีอยู่ เหนือกว่าเกาหลีใต้ รวมทั้งบรรยากาศแห่งความเฟื่องฟูของระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ในทศวรรษ 2490 ได้ทำให้เกาหลีเหนือมุ่งมั่นที่จะรวมเกาหลีใต้ไว้ในโครงสร้างสังคมนิยม ไม่ว่าจะด้วยวิธีแห่งสงคราม การบ่อนทำลายทางการเมือง และการก่อการร้าย

แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป ความเปลี่ยนแปลงในทางเสื่อมลักษณะต่าง ๆ ก็ค่อย ๆ เกิดขึ้นกับโลกคอมมิวนิสต์ ไม่ว่าจะเป็นความแตกแยกระหว่างจีน กับโซเวียต ความถดถอยทางเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ รวมทั้งการจากไปของผู้นำปฏิวัติคอมมิวนิสต์คนสำคัญของโลก เช่น สตาลิน เหมาเจ๋อตง และ โฮจิมินห์ เจ๋องโจ้วต่าง ๆ เหล่านี้ได้ทำให้พลังอำนาจของอุดมการณ์ปฏิวัติแบบคอมมิวนิสต์ได้ลดน้อยถอยลงไปทุกขณะ ในทางตรงกันข้าม ฝ่ายเสรีนิยม โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาอย่างเกาหลีใต้ กลับพัฒนาขีดความสามารถในทางเศรษฐกิจและการทหารของตนเองจนแข็งแกร่งขึ้น ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งก็เป็นผลมาจากการค้าประกันและช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นมหาอำนาจค่ายเสรีนิยม

การตกอยู่ในฐานะที่เริ่มเสียเปรียบ โดยเฉพาะทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับระบอบคอมมิวนิสต์ของเกาหลีเหนือ ได้ทำให้ประธานาธิบดี คิม อิล ซุง ปรับเปลี่ยนนโยบายจากการก้าวร้าวรุกรานโดยตรง ไปสู่การดำเนินนโยบายในแนวทางสันติเพิ่มมากขึ้น ในปี พ.ศ. 2503 เกาหลีเหนือได้ริเริ่มข้อเสนอเกี่ยวกับแนวทางรวมประเทศโดยสันติเป็นครั้งแรก ในข้อเสนอว่าด้วยการจัดตั้งสมาพันธ์รัฐด้วยความต้องการให้ประเทศรวมเป็นปึกแผ่นจากการยอมรับ ความแตกต่างของระบบและรวมประเทศในรูปแบบรัฐเดี่ยว 2 ระบบ

ถึงกระนั้นก็ตาม การรวมประเทศในรูปแบบสมพันธรัฐของเกาหลีเหนือ ก็ยังคงได้รับการพิจารณาว่าเป็นยุทธศาสตร์ในการสร้างความไว้วางใจแก่เกาหลีใต้ ก่อนที่จะทำลายโครงสร้างทางการเมืองที่อ่อนแอกว่าของเกาหลีใต้ โดยการกระทำอันรุนแรงที่ถือว่าเป็นกิจการภายในรัฐ ซึ่งต่างชาติไม่ควรเข้ามาแทรกแซง

แนวคิดที่จะรวมชาติโดยสันติที่ซ่อนเงื่อนไขแห่งการปฏิวัติได้เผยออกมาในการประชุมพรรคกรรมกรเกาหลี ในวันที่ 5 พฤศจิกายน 2513 โดยที่ผู้นำเกาหลีเหนือได้ประกาศว่า

จุดมุ่งหมายสำคัญที่จะรักษาชัยชนะอันสมบูรณ์ของสังคมนิยมในเกาหลีเหนือก็คือ การกำจัดจักรวรรดินิยมศักดินาให้หมดสิ้น รวมทั้งให้แผ่นดินชาติทั้งหมดเป็นประชาธิปไตย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดในการสถาปนาสังคมนิยมคอมมิวนิสต์...

(Jong Chun Baek, 1987:773)

อย่างไรก็ตาม การเมืองที่ยึดมั่นอุดมการณ์ในการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์และแนวทางว่าด้วยการปลดแอกยังคงทำให้เกาหลีเหนือดำเนินกิจกรรมที่ละเมิดกติการะหว่างประเทศอยู่เสมอ ๆ โดยเฉพาะการก่อการร้าย ซึ่งได้มีการฝึกฝนกลุ่มผู้ก่อการร้ายเพื่อการจู่โจมฝ่ายตรงข้ามได้ทุกเมื่อ ดังเช่น กรณีการลอบวางระเบิดสังหารคณะรัฐมนตรีของเกาหลีใต้ ขณะเยือนกรุงย่างกุ้ง ประเทศพม่า ในปี 2526 และการวางระเบิดเครื่องบินของสายการบินเกาหลีใต้ ในปี 2530 ด้วยเหตุนี้ เกาหลีใต้จึงยังคงหวาดระแวงการดำเนินนโยบายทางการเมืองของเกาหลีเหนือตลอดมา

แต่แล้ว ในที่สุด เมื่อย่างเข้าทศวรรษ 2530 ความอัปราชัยที่แท้จริงก็ค่อย ๆ มาเยือนโลกคอมมิวนิสต์ จากการถูกร่อนของโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ที่ค่อย ๆ บั่นทอนระบบทั้งหมดในประเทศสังคมนิยมหลายประเทศให้ล่มสลายลง พอมาถึงช่วงเวลาแห่งความคับขันนี้ โครงสร้างสังคมนิยมของเกาหลีเหนือกลับยังโชคดีที่ผู้นำวีรบุรุษแห่งระบบคอมมิวนิสต์ยังคงมีชีวิตอยู่ด้วยวัย 80 ปี และยังคงเป็น

เสาหลักให้กับโครงสร้างทั้งหมดของประเทศ นอกจากนั้น ตลอดเวลาอันมีค่า ผ่านมากกว่า 40 ปี ผู้นำเกาหลีเหนือก็ได้พัฒนาความคิด ความเชื่อแบบผู้นำนิยม ผูกแน่นไว้ในจิตใจของประชาชนชาวเกาหลีเหนือทั้งประเทศ การเมืองของเกาหลี เหนือยังคงเป็นโครงสร้างที่มีเสถียรภาพและตั้งมั่นอยู่ได้ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกคอมมิวนิสต์

ดังนั้น นโยบายรวมประเทศในเวลาสั้น ๆ จึงไม่ใช่การยอมจำนนต่อ โครงสร้างเสรีนิยมของเกาหลีใต้ อย่างเช่นกรณีของเยอรมนี และเยเมน และก็ ไม่ใช่การใช้นโยบายความรุนแรงหรือก้าวร้าวรุกรานอย่างเช่นเวียดนาม ทางออกที่ เหลือสำหรับนโยบายรวมประเทศในยุคที่ระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์กำลังพ่ายแพ้ ก็ คือ การให้เกาหลีใต้ยอมรับการคงอยู่ของระบบคอมมิวนิสต์แบบเกาหลีเหนือ

ในวันที่ 8 กันยายน 2531 ประธานาธิบดี คิม อิล ซุง ได้ประกาศว่า

เพื่อให้ประเทศสามารถรวมเป็นผืนแผ่นดินได้ เราควรดำเนิน ตามครรลองแห่งการอยู่ร่วมกัน และการยอมรับวิถีทางที่จะ ปลดปล่อยให้ทั้ง 2 ระบบคงอยู่ต่อไปโดยการรวมตัวแบบสหพันธ์รัฐ ไม่มีฝ่ายใดกลืนกินหรือเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง (Chong Sik Lee, 1989:1033)

คำประกาศในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นนัยสำคัญว่า ขณะนี้ เกาหลีเหนือได้ ตระหนักถึงความคลอนแคลนของระบบสังคมนิยมในการเมืองระหว่างประเทศ แต่ อีกนัยหนึ่ง ผู้นำเกาหลีเหนือก็ยังยึดมั่นว่า ระบบคอมมิวนิสต์เป็นระบบที่ยังคงใช้ ได้กับเกาหลีเหนือต่อไปและต้องการให้เกาหลีใต้ยอมรับการคงอยู่ของโครงสร้าง ทางการเมืองตามแบบฉบับของเกาหลีเหนือ ด้วยเหตุนี้ ข้อเสนอว่าด้วยสหพันธ์รัฐ จึงกลายเป็นข้อเสนอหลักตามแนวทางของเกาหลีเหนือ เพื่อการรวมประเทศในการ เจริญที่มีขึ้นในยุคแห่งการสิ้นสุดของสงครามเย็น

อย่างไรก็ดี ข้อเสนอแบบสหพันธ์รัฐ ในขณะนี้ ก็ไม่ได้แสดงให้เห็นว่า เกาหลีเหนือกำลังประสบความล้มเหลวในนโยบายของประเทศ ในทางตรงกันข้าม ข้อเสนอนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของโครงสร้างทางการเมืองที่สามารถ

ระดับระบอบทั้งหมดให้ยื่นหยัดอยู่ได้ท่ามกลางความล่มสลายของโครงสร้างทางการเมืองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ในประเทศอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาผลของลักษณะการรวมประเทศตามแนวทางของเกาหลีเหนือแล้ว จะพบว่า แนวทางสมานฉันท์รัฐ เอื้ออำนวยต่อการรักษาโครงสร้างและระบบของเกาหลีเหนือได้อย่างดียิ่ง เพราะนอกจากผู้นำเกาหลีเหนือจะยังสามารถรองความชอบธรรมในการปกครองดินแดนตอนเหนือได้แล้ว สถานภาพและบทบาทของผู้นำเกาหลีเหนือจะกลับเป็นฝ่ายที่ค่อย ๆ โดดเด่นกว่าผู้นำเกาหลีใต้ กล่าวคือ คิม อิล ซุง เป็นผู้นำเกาหลีเหนือที่ใช้ชีวิตผ่านประวัติศาสตร์แห่งการปลดปล่อยมาตุภูมิให้เป็นเอกราช และมีความอาวุโสกว่าผู้นำเกาหลีใต้ ยิ่งไปกว่านั้น คิม อิล ซุง ได้อบรมกล่อมเกล้าให้ประชาชนทั้งประเทศตั้งมั่นอยู่ในโอวาทของผู้นำอย่างแนบแน่น

ในทางตรงกันข้าม ผู้นำเกาหลีใต้ที่ผ่านมาในทุกยุค มักได้รับการต่อต้านจากกลุ่มต่าง ๆ อยู่เสมอ โดยเฉพาะกลุ่มผู้เสียเปรียบในสังคม ดังนั้น เมื่อมีการรวมประเทศ กลุ่มผู้คัดค้านเหล่านี้ ย่อมอาจป็นใจให้กับประธานาธิบดีเกาหลีเหนือ ดังเช่นเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นในคราวที่ม็องนามมหกรรมที่จัดขึ้นในกรุงโซล ปี 2533 ภาพของประธานาธิบดี คิม อิล ซุง เป็นภาพที่ชายดีที่สุด โดยผู้ซื้อส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาปัญญาชนในทุกกระดับ รวมทั้งกรรมกร และชนชั้นยากไร้ในสังคมเกาหลีใต้ (Korea Today, 401:41)

นอกเหนือไปจากความชอบธรรมโดยส่วนตัว ของ ผู้นำเกาหลีเหนือแล้ว กระบวนการทางการเมืองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์จะช่วยค้ำประกันให้ผู้นำเกาหลีเหนือเป็นผู้นำหลักของประเทศไปตลอดชีพ เมื่อคิม อิล ซุงถึงแก่อนิจกรรมลง คิม จอง อิล * บุตรชายก็อาจได้สืบอำนาจต่อไปในระยะยาว ในขณะที่การเมืองแบบเสรีนิยมประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ได้ผลิตเปลี่ยนผู้นำมาแล้วเป็นคนที่ 6 และก็จะมีการเลือกตั้งใหม่ในปี 2535 ลักษณะกระบวนการทางการเมืองดังกล่าวนี้ จะช่วยให้ผู้นำเกาหลีเหนือสามารถอยู่เหนือการบริหารงานในระดับประเทศ และอยู่เหนือการกำหนดนโยบายในระยะยาวของสมานฉันท์รัฐ

* คิม อิล ซุง ได้มอบอำนาจสูงสุดในการบังคับบัญชาทหารให้ คิม จอง อิล ในเดือนธันวาคม 2534

ในขณะเดียวกัน สถาบันทางการเมืองอื่น ๆ ในระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ก็มีส่วนในการผลักดันวิถีทางในการกำหนดนโยบาย โดยเฉพาะสถาบันพรรคการเมือง กล่าวคือ เกาหลีเหนือมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวภายใต้ชื่อพรรคกรรมกร อันเป็นพรรคที่มีอำนาจเต็มในการจัดสรรตัวแทนเข้าประจำในสภาประชาชนสูงสุด และในคณะรัฐบาล ด้วยเหตุนี้ในนโยบายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการรวมประเทศส่วนหนึ่งของเกาหลีเหนือ จึงมีการพยายามใช้เอกภาพของสถาบันทางการเมืองให้เป็นประโยชน์ อาทิ การเรียกร้องให้มีการประชุมระดับสภาพของทั้งสองฝ่าย โดยการเข้าร่วมของสมาชิกทั้งหมด ทั้งนี้เพราะนอกจากเกาหลีเหนือจะมีสมาชิกสภาารวมทั้งหมดจากเกาหลีใต้แล้ว สมาชิกเหล่านั้นยังมีความสามานฉันท์กลมเกลียวกันมากกว่าสถาบันรัฐสภาของเกาหลีใต้ ที่เป็นเวทีประชันขันแข่งผลประโยชน์ระหว่างฝ่ายพรรครัฐบาล และพรรคฝ่ายค้าน

ยุทธวิธีหนึ่ง ที่ผู้นำเกาหลีเหนือใช้สำหรับดำเนินนโยบายเกี่ยวกับการเจรจา รวมประเทศก็คือ การเชิญชวนผู้นำฝ่ายค้านของเกาหลีใต้ให้เข้าร่วมเจรจาต่อรองด้วยเสมอ เนื่องจากหวังว่า ฝ่ายค้านเหล่านี้คงจะช่วยเสริมกำลังแก่ข้อเสนอของฝ่ายเกาหลีเหนือที่มีต่อรัฐบาลเกาหลีใต้นั้นเอง ดังนั้นเกาหลีใต้จึงยังคงระแวงในการดำเนินนโยบายของเกาหลีเหนือ และพิจารณาว่าแนวทางต่าง ๆ ที่ฝ่ายเกาหลีเหนือเสนอมานั้น เป็นกลยุทธ์ในการสร้างความอ่อนแอให้แก่การเมืองของเกาหลีใต้ เช่นเดียวกับนโยบายการรวมประเทศที่ยึดอยู่กับ การขจัดอุปสรรคทางทหารออกจากคาบสมุทรเกาหลี

ในประเด็นทางการทหารซึ่งเกี่ยวโยงสัมพันธ์กับการเมือง เกาหลีเหนือได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการถอนทหาร การลดกำลังอาวุธ ตลอดจนการขจัดอุปสรรคทางยุทธศาสตร์อื่น ๆ ให้ออกไปจากคาบสมุทรเกาหลีก่อนที่จะมีการรวมประเทศ เงื่อนไขดังกล่าวได้สร้างความกังขาแก่ฝ่ายเกาหลีใต้ และก่อให้เกิดความไม่ไว้วางใจ โดยเฉพาะเมื่อมองย้อนไปในภาพประวัติศาสตร์แห่งสงครามรวมชาติ ที่ฝ่ายเกาหลีเหนือได้สร้างความโกรธแค้น และหวาดระแวงทิ้งไว้ให้แก่ฝ่ายเกาหลีใต้ นอกจากนี้ ยังรวมทั้งการก่อการร้าย ที่ละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศที่มีขึ้นบ่อยครั้ง ปัจจุบัน จึงไม่มีผู้ใดรับประกันได้เลยว่าเจตนาในเงื่อนไขการรวมประเทศของเกาหลีเหนือ ต้องการเพียงเพื่อการขจัดอุปสรรคทางทหารที่

ขัดขวางการรวมชาติโดยสันติออกไป หรือซ่อนเงื่อนไขแห่งการใช้กำลังเข้า
รุกราน จากการตัดหลังกติกาคู่ที่เคยทำอยู่เป็นกิจวัตรของเกาหลีเหนือในอดีต

หากลองมาวิเคราะห์สภาพกองกำลังของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ จะ
สามารถค้นพบว่า กองทัพประชาชนของเกาหลีเหนือเป็นกองทัพที่มีเอกภาพ และอยู่
ภายใต้การบังคับบัญชาสูงสุดของผู้นำประเทศ ผู้นำสามารถสั่งการให้ปฏิบัติงานใน
ยามใดก็ได้ที่สถานการณ์ต่าง ๆ เอื้ออำนวย แม้ว่าจะมีการสลายกำลังหรือลดกำลัง
พลลงแล้วก็ตาม ดังเช่น จากการศึกษาข้อมูลที่ค้นพบว่า เกาหลีเหนือมีกำลังพล
สำรอง เพียง 500,000 คน แต่สามารถเรียกกองกำลังเพิ่มเป็น 5,000,000
คน ภายในเวลาเพียง 12 ชั่วโมง (Far Eastern Economic Review, Asia Year Book, 1988:22)

เมื่อพิจารณาแนวนโยบายที่มาจากการเมือง การทหารของเกาหลีเหนือ
ดังที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้น เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า เกาหลีเหนือพยายามใช้
ประเด็นทางการเมือง และการทหารเป็นหลักในการดำเนินนโยบายสู่การรวมประ
เทศกับเกาหลีใต้ ทั้งนี้ ทั้งนี้ ก็สืบเนื่องมาจากการที่เกาหลีเหนือมีเสถียรภาพและ
มีการผูกขาดอำนาจทางการเมือง ที่แข็งแกร่งกว่าเกาหลีใต้ และยังมีกลไก
การบังคับบัญชาทางทหารที่ได้เปรียบกว่า โดยเฉพาะในเรื่องของการระดมกำลัง
พล และอาจรวมไปถึงแนวโน้มของการละเมิดกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่มักนำไป
สู่การใช้กำลังคุกคามอย่างผิดกติกา ดังเช่นในอดีต

1.2 การเมืองและการทหารของเกาหลีใต้

จากนโยบายที่ผู้นำเกาหลีใต้ได้ประกาศออกมาในระยะเวลาที่ผ่านมา
ได้แสดงให้เห็นว่า เกาหลีใต้ไม่คิดที่จะรวมประเทศให้เป็นปึกแผ่นกับเกาหลีเหนือ
โดยทันทีทันใด ตราบใดที่ระบบการเมืองของเกาหลีเหนือยังคงเป็นแบบสังคมนิยม
คอมมิวนิสต์ และการเมืองเกาหลีใต้ยังไม่มีเสถียรภาพเพียงพอ ในอดีตผู้นำเกาหลี
ใต้พยายามควบคุมโครงสร้างทางการเมืองไว้ด้วยระบอบเผด็จการ เพื่อป้องกัน
การแสดงความขัดแย้งของฝ่ายค้าน รวมทั้งกลุ่มต่อต้านต่าง ๆ ที่มีพฤติกรรมขัด
กับนโยบายของรัฐบาล และโอนเอียงไปหาเกาหลีเหนือ

ตลอดเวลาที่ผ่านมานั้น โครงสร้างทางการเมืองของเกาหลีใต้ก็ต้องล้มลุกคลุกคลานและเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ผู้นำมักลงเอยด้วยการถูกประณามจากประชาชนว่าคดโกงประเทศ ดังนั้น เกาหลีใต้จึงไม่เคยกล้าที่จะใช้สถาบันทางการเมืองของตนเข้าประชิดกับสถาบันทางการเมืองของเกาหลีเหนือที่มีเอกภาพในสาระและหลักการที่เกี่ยวกับการรวมประเทศ

ในแนวนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการรวมตัวทางการเมืองของเกาหลีใต้ที่ผู้นำมักใช้เป็นหลัก ก็คือ การให้มีการเลือกตั้งเสรีทั่วประเทศ ดังในกรณีต่อไปนี้

- ปี 2497 ประธานาธิบดี ชิง มั่น รี เสนอให้จัดการเลือกตั้งเสรีเป็นส่วนหนึ่งกับจำนวนประชากรภายใต้การควบคุมของสหประชาชาติ

- ปี 2516 ประธานาธิบดี ปาร์ค จุง ฮี ได้เสนอให้เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติแบบแยกรัฐ และให้เลือกตั้งทั่วไปตามสัดส่วนของจำนวนประชากร (แต่ละกิ่งข้อกำหนดให้สหประชาชาติเข้าควบคุม)

- ปี 2525 ประธานาธิบดีชุน ดู ฮวาน ได้เสนอให้มีการจัดตั้งสภาที่ปรึกษาเพื่อการรวมชาติเพื่อร่างรัฐธรรมนูญ และจัดการเลือกตั้งให้เป็นสัดส่วนกับจำนวนประชากร (ศากุน สีหไตรย์, 2531: 50)

แนวนโยบายของผู้นำเกาหลีใต้ที่ผ่านมา แสดงให้เห็นความพยายามผลักดันการเปลี่ยนแปลงระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตยให้แก่เกาหลีเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการเลือกตั้งตามสัดส่วนของจำนวนประชานั้น นอกจากนี้จะทำลายระบอบการเมืองสังคมนิยมของเกาหลีเหนือแล้ว การเลือกตั้งจะทำให้เกาหลีใต้มีผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่ในสถาบันทางการเมืองมากกว่าฝ่ายเกาหลีเหนือจากจำนวนประชากรที่มีมากกว่าถึง 2 เท่า* ด้วยเหตุนี้ข้อเสนอของเกาหลีใต้ จึงไม่เคยได้รับการเห็นชอบจากฝ่ายเกาหลีเหนือเลย

สถิติปี 2533 เกาหลีเหนือมีประชากร 23 ล้านคน เกาหลีใต้มี 44 ล้านคน แต่ในอดีตความแตกต่างมีระดับอัตราที่สูงกว่านี้ เพราะตัวเลขที่เห็นในปัจจุบันปรากฏว่า เกาหลีใต้สามารถควบคุมอัตราการเพิ่มประชากรไว้ได้ในระดับร้อยละ 0.9 ในขณะที่เกาหลีเหนือมีถึงร้อยละ 1.8 หรือกล่าวสรุปง่าย ๆ ว่า เกาหลีใต้มีประชากรมากกว่าเกาหลีเหนือ 2 เท่า แต่เกาหลีเหนือมีอัตราการเพิ่มประชากรมากกว่าเกาหลีใต้ 2 เท่า นั่นเอง (World Almanac, 1991:725-726)

นโยบายของเกาหลีใต้ที่ผ่านมาในอดีต ได้แสดงให้เห็นถึงการหลีกเลี่ยงในการเผชิญหน้ากับโครงสร้างทางการเมืองอันแข็งแกร่งของเกาหลีเหนือ ดังนั้น ข้อเสนอที่ว่าด้วยการเลือกตั้งก่อนการรวมประเทศ จึงเป็นวิถีทางในอันที่จะรักษาความมั่นคงของสถาบันการเมืองเกาหลีใต้ไว้ โดยการหาหนทางเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคมนิยมของเกาหลีเหนือก่อนการรวมประเทศ จากการเลือกตั้งตามแบบเสรีประชาธิปไตย

แม้กระทั่งในสมัยประธานาธิบดี โรห์ แท วู ซึ่งเป็นยุคที่ความระส่ำระสายทางการเมืองในประเทศได้บรรเทาเบาบางลงและความเป็นประชาธิปไตยมีแนวโน้มที่จะพัฒนามากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงที่บรรยากาศทางการเมืองระหว่างประเทศกำลังเอื้ออำนวย เกาหลีใต้อีกยังคงประกาศแนวทางในการรวมประเทศที่ยังคงยึดติดกับแนวทางในอดีต

ในวันที่ 11 กันยายน 2532 ประธานาธิบดีโรห์ แท วู แห่งเกาหลีใต้ ได้ประกาศ "หลักการรวมประชาคมแห่งชาติเกาหลี" ที่แสดงสาระสำคัญให้เห็นถึงการพยายามรักษาระยะห่างระหว่างการรวมตัวทางการเมืองไว้ในลักษณะของเครือจักรภพ จนกว่าระบบของทั้งสองฝ่ายจะค่อย ๆ ผสมผสานกลมกลืนกันด้วยการแลกเปลี่ยนติดต่อ และการเลือกตั้งทั่วประเทศ

นอกจากนั้น รัฐบาลเกาหลีใต้ยังพยายามผูกขาดอำนาจในการเจรจาที่มีผลเกี่ยวโยงมายังประเด็นการรวมประเทศไว้แต่เพียงผู้เดียว เพื่อป้องกันฝ่ายค้าน กลุ่มนักศึกษา และกลุ่มทางสังคมอื่น ๆ ที่มีก็มีความขัดแย้งกับรัฐบาลไม่ให้เข้าไปสร้างสัมพันธภาพกับฝ่ายเกาหลีเหนือมากเกินไป เพราะว่าการปฏิบัติที่ริเริ่มเหล่านี้ อาจจะทำให้เกิดข้อเสนอสองเกาหลีเหนือ และทำการเรียกร้องให้รัฐบาลเกาหลีใต้ดำเนินตามความประสงค์ของเกาหลีเหนือ จนอาจกลายเป็นความวุ่นวายทางการเมืองภายในของเกาหลีใต้

โดยหลักการและยุทธวิธีของเกาหลีใต้นั้น รัฐบาลพยายามโยนประเด็นทางการเมือง ซึ่งตนเองเป็นฝ่ายเสียเปรียบเกาหลีเหนือ ไว้ข้างหลังแนวนโยบายการรวมด้านอื่น ๆ เกาหลีใต้จึงเสนอแนวทางในการรวมประเทศที่เริ่มจาก

การสร้างควมไว้วางใจและการแลกเปลี่ยนติดต่อกันในระดับใหญ่ ด้วยหวังว่า การแลกเปลี่ยนโดยเฉพาะทางเศรษฐกิจ ซึ่งตนเป็นฝ่ายที่เข้มแข็งกว่าอย่างมาก มายนั้น คงจะช่วยเปิดสังคมของเกาหลีเหนือ ให้รู้คุณค่าของระบบทุนนิยมเสรี ที่จะช่วยกีดกร่อนโครงสร้างทางการเมืองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ให้ค่อย ๆ หมดสภาพ และลงเอยด้วยการเลือกตั้งทั่วประเทศตามแนวทางประชาธิปไตย ที่จะนำพาให้แผ่นดินคาบสมุทรเกาหลีปกครองด้วยระบอบเดียวกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้อเสนอของเกาหลีใต้จึงเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาและไม่สามารถยอมรับได้จากฝ่ายเกาหลีเหนือ เกาหลีเหนือได้วิจารณ์แนวทางการรวมประเทศตามแบบของเกาหลีใต้ว่า เป็นการพยายามแบ่งแยกแผ่นดินชาติออกเป็นสองส่วนตลอดไป เหตุผลประการหนึ่งก็เพราะผู้นำเกาหลีเหนือคงไม่ยอมให้มีการเลือกตั้งเกิดขึ้นในดินแดนส่วนเหนือ เนื่องจากยังคงเห็นคุณค่าของวิถีแห่งระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือความเกรงกลัวในแนวนโยบายของเกาหลีใต้ที่จะมาบ่อนทำลายโครงสร้างทางการเมือง และระบบต่าง ๆ ของตน

ผลที่สุด นโยบายการรวมประเทศในประเด็นทางการเมือง จึงเป็นสิ่งที่ยังมีอาจประนีประนอมกันได้ และยังนำพาให้เกาหลีใต้เล็งเห็นความสำคัญของกลไกรักษาความมั่นคงอยู่ต่อไป ไม่ว่าจะ เป็นกองกำลังสหรัฐ การซ้อมรบ กฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ หรือแม้แต่กำแพงเกาหลีที่เกาหลีใต้ให้คำยืนยันว่าเป็นแนวด้านรถถึง

เมื่อข้ามมาพิจารณาถึงประเด็นทางทหาร อุปสรรคทางทหาร และนโยบายที่หลีกเลี่ยงการถอดถอนยุทธปัจจัยในคาบสมุทรเกาหลีของเกาหลีใต้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเสียเปรียบในทางการทหารของเกาหลีใต้ ที่ทำให้เกาหลีใต้ไม่มั่นใจในขีดความสามารถในการป้องกันตนเอง ยิ่งไปกว่านั้น การละเมิดกติกาของเกาหลีเหนือที่เคยมีมาในอดีต ยังทำให้เกาหลีใต้ยังคงคลางแคลงใจในนโยบายรวมชาติของเกาหลีเหนือ และพิจารณาว่า เป็นยุทธศาสตร์ใหม่ในการทำลายโครงสร้างทางการเมืองของเกาหลีใต้ ที่แบ่งออกเป็น 3 แนวทางคือ

1. ยุทธศาสตร์ที่จะให้กำลังสหรัฐออกจากเกาหลีใต้ เพื่อให้เกาหลีใต้ขาดแรงสนับสนุนทางการเมือง การทหาร จากภายนอก เช่น การเรียกร้องให้ยุติการซ้อมรบ และการถอนกำลังทหารที่ประจำในเกาหลีใต้ออกไป รวมทั้งการเคลื่อนย้ายอาวุธนิวเคลียร์ของสหรัฐออกจากดินแดนเกาหลีใต้
2. ยุทธศาสตร์การปฏิบัติของประชาชน เช่น การให้เกาหลีใต้ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ และการยอมรับองค์การต่าง ๆ ที่นิยมคอมมิวนิสต์
3. ยุทธศาสตร์ที่ทำให้เกาหลีใต้อ่อนแอทางทหาร เช่น การเสนอลดอาวุธ และการลดจำนวนกองกำลังแห่งชาติ (Sang Seek Park, 1988: 23-25)

อันที่จริง ถ้าหากเกาหลีใต้มีโครงสร้างทางการเมืองที่เข้มแข็งพอและมีขีดความสามารถ รวมทั้งกลไกการบังคับบัญชาทางทหารที่มีประสิทธิภาพเพียงพอแล้ว เกาหลีใต้ก็คงสามารถยอมโอนอ่อนผ่อนตามข้อเสนอหลาย ๆ ประการของเกาหลีเหนือ แล้วค่อย ๆ ปลอ่ยให้ระบบเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งของตนเข้าไปเปิดระบบเศรษฐกิจและสังคมของเกาหลีเหนือ รวมทั้งบ่อนทำลายโครงสร้างการเมืองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ลง แม้ว่าคาบสมุทรเกาหลีอาจจะรวมตัวในรูปแบบสหภาพรัฐตามที่เกาหลีเหนือเสนอมาก็ตาม

แต่ในเมื่อโครงสร้างทางการเมือง และการทหารของเกาหลีใต้ยังไม่มีเสถียรภาพแข็งแกร่งพอที่จะต้านรับการรวมตัวในโครงสร้างทางการเมืองกับเกาหลีเหนือ การรวมตัวตามแนวทางของเกาหลีเหนือที่เอาการเมือง การทหารเข้าไปประชิด ก็เท่ากับเป็นการเปิดหนทางเสี่ยงแก่การพังทลายของระบบการเมืองของตน โดยเฉพาะจากความแตกแยกทางการเมืองภายใน และยุทธศาสตร์อันแยบยลทางการใช้กำลังและทางจิตวิทยาที่เกาหลีเหนือเคยสร้างประสบการณ์ให้แก่เกาหลีใต้

ในที่สุด โครงสร้างทางการเมืองและการทหาร ก็เป็นมูลเหตุแรกที่ก่อให้เกิดความไม่ลงตัวในนโยบายการรวมประเทศ เมื่อฝ่ายเกาหลีเหนือพยายาม

ใช้ประเด็นทางการเมือง การทหารที่ตนเองได้เปรียบสำหรับสร้างเงื่อนไขหลักในนโยบายว่าด้วยการรวมประเทศ ในขณะที่เกาหลีใต้ซึ่งอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบในโครงสร้างทางการเมืองและการทหาร พยายามยกประเด็นทางการเมืองและการทหารไว้ทีหลัง

2. โครงสร้างทางเศรษฐกิจและทรัพยากรกับนโยบายการรวมประเทศ

จากสภาพการณ์ในปัจจุบัน เราจะเห็นได้ว่าพื้นฐานของโครงสร้างทางเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้อยู่ในสภาพที่แตกต่างกันอย่างใหญ่หลวงตามวิวัฒนาการอันแตกแยกของระบบคอมมิวนิสต์และระบบทุนนิยม ที่ทำให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจเต็มไปด้วยความขัดแย้งทั้งในนโยบายและวิธีการดำเนินกิจกรรมแต่กระนั้น เมื่อหันมาพิจารณาในมุมกลับ สำหรับภาพการณ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในโลกปัจจุบัน โครงสร้างที่เป็นอยู่กลับเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของกันและกันได้อย่างวิเศษ โดยเฉพาะเมื่อนำหลักเศรษฐศาสตร์ที่ว่าด้วยปัจจัยการผลิตมาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์แล้ว จะพบว่าสภาพของปัจจัยการผลิตที่เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้เป็นเจ้าของอยู่ในปัจจุบัน อยู่ในลักษณะเป็นส่วนเติมเต็มให้แก่กันได้อย่างยอดเยี่ยม

ก่อนที่จะเข้าสู่การวิเคราะห์ถึงความขัดแย้งในนโยบายรวมประเทศที่เกี่ยวข้องมายังโครงสร้างทางเศรษฐกิจ จึงเป็นอันควรที่จะพิจารณากันดูถึงความเกี่ยวข้องในปัจจัยการผลิตที่ได้แบ่งออกเป็น 4 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. ทุน (Capital) ซึ่งได้แก่ เงินทุน เทคโนโลยี และทรัพยากรธรรมชาติ
2. ที่ดิน (Land) ซึ่งหมายถึงพื้นที่ที่เอื้อต่อการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

3. แรงงาน (Labour) ซึ่งเป็นกำลังทรัพยากรมนุษย์ที่ใช้ในการผลิต

และ 4. ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ที่หมายถึงผู้มีอำนาจในการจัดการและการบริหารกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

2.1 ทูน

สาธารณรัฐเกาหลี หรือเกาหลีใต้ซึ่งเป็นประเทศที่ดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นประเทศที่มีกำลังเงินตราเป็นจำนวนมหาศาล จากความสำเร็จในการพัฒนาอุตสาหกรรมการส่งออก ปัจจุบัน เกาหลีใต้มีผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติและปริมาณการค้ามากมายนับหลายพันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งจะได้เปรียบเทียบกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี หรือ เกาหลีเหนือ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 ตารางเปรียบเทียบข้อมูลทางเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ (สถิติปี 2532)

ข้อมูลทางเศรษฐกิจ	เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้
ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (พันล้านเหรียญ)	21.1	210.1
ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติต่อหัว (เหรียญ)	987	4,968
ปริมาณการค้า (พันล้านเหรียญ)	4.79	118.2
ส่งออก	1.95	61.4
นำเข้า	2.84	56.8
หนี้สินกับต่างประเทศ (พันล้านเหรียญ)	6.78	29.4

ที่มา : National Unification Board, cited by Woo Sik Kee, 1991:24

เมื่อพิจารณาจากตารางดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เกาหลีใต้มีผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติมากกว่าเกาหลีเหนือถึง 10 เท่า และยังมีปริมาณการค้าที่เหนือกว่าอยู่ 20 เท่า ตัวเลขเหล่านี้ ได้แสดงให้เห็นปริมาณเงินทุนที่เกาหลีใต้มีอยู่มหาศาล และปัจจุบัน เงินทุนเป็นสิ่งที่เกาหลีเหนือกำลังขาดแคลนอย่างหนัก โดยเฉพาะในสภาพที่ระบบเศรษฐกิจในหมู่มิตรร่วมอุดมการณ์ที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจได้ล่มสลายลงไปหลายประเทศ เกาหลีเหนือก็เป็นประเทศสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ที่ต้องตกอยู่ในสภาพลู่กันร้ายใหญ่ของโลกประเทศหนึ่งจากความเสื่อมในการจัดการทางเศรษฐกิจของระบอบคอมมิวนิสต์

นอกเหนือจากปัจจัยด้านเงินทุนแล้ว เกาหลีเหนือยังขาดปัจจัยด้านเทคโนโลยีในการผลิตอันเนื่องมาจากการขาดเงินทุนในการนำเข้าเทคโนโลยีและความด้อยพัฒนาในวิทยาการและเทคโนโลยีทางเศรษฐกิจของประเทศโลกสังคมนิยม ที่ยังผลให้ผลิตผลและผลิตภัณฑ์ของเกาหลีเหนือมีต้นทุนสูงและไม่ได้คุณภาพมาตรฐานเพียงพอที่จะแข่งขันกับต่างประเทศ ดังนั้นเทคโนโลยีที่มีอยู่มากมายของเกาหลีใต้ จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่แก้ปัญหาความอืดตันทางเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือได้

อย่างไรก็ตาม เกาหลีเหนือก็ไม่ใช่ว่าได้ประโยชน์แต่ฝ่ายเดียว ในประเด็นความร่วมมือด้านทุน ทั้งนี้ เพราะดินแดนเกาหลีเหนือเป็นบริเวณที่มีความอุดมสมบูรณ์ในทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะแร่ธาตุสำหรับการอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่เกาหลีใต้กำลังต้องการ สำหรับการลงทุนที่กำลังแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็ว

ต่อไป ผู้เขียนขอเสนอตารางแสดงปริมาณทรัพยากรเปรียบเทียบระหว่างของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงปริมาณทรัพยากรแร่ธาตุสำคัญในคาบสมุทรเกาหลี

ปริมาณทรัพยากรแร่ธาตุที่สำคัญ (2530)				
ชนิดของแร่ธาตุ (หน่วย 1,000ตัน)	เกาหลีใต้		เกาหลีเหนือ	
	ปริมาณสำรอง	ปริมาณผลิต	ปริมาณสำรอง	ปริมาณผลิต
ถ่านหิน	1,615,882	24,273	11,990,000	70,000
เหล็กกล้า	128,814	620	3,300,000	8,500
ทองแดง	20,644	0.37	215,000	110
ตะกั่ว	333,978	27,996	6,000	65
ดีบุก	33,978	47,060	12,000	110
ทังสเตน	31,393	2.73	32,500	2.1
ทองคำ	91.7	0.001	1,500	0.005
เงิน	2,828	0.071	4,000	0.0497
แมกนีเซียม	-	-	490,000	1,500,000

ที่มา : The Korea Times, November 1, 1988: Supplement, p.18

เกาหลีเหนือมีปริมาณถ่านหินและเหล็กกล้าสำรองถึง 12,000 ล้านตัน และ 3,300 ล้านตันตามลำดับ แร่ธาตุทั้งสองประเภทนี้เป็นวัตถุดิบที่สำคัญที่สุดในอุตสาหกรรมหนัก เพราะฉะนั้น ถ้าหากเกาหลีใต้สามารถเข้าไปช่วยพัฒนาแหล่งทรัพยากรในเกาหลีเหนือ และดึงเอามาใช้ประโยชน์ในการอุตสาหกรรมของตนได้แล้ว เกาหลีใต้ก็แทบจะไม่ต้องพึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบจากประเทศอื่นที่ต้องเสียค่าขนส่งระยะไกล ภาษี และความยุ่งยากในกฎเกณฑ์ทางการค้าต่าง ๆ

นอกจากสินแร่ทางอุตสาหกรรมดังกล่าว เกาหลีเหนือยังอุดมไปด้วยทองคำ สินแร่อันมีค่าในระบบเศรษฐกิจและเงินตราระหว่างประเทศ ดังนั้นเพียงแคพิจารณาในด้านทุน ก็เห็นได้ว่าการพึ่งพาทางเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้จะทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์อย่างมหาศาล

2.2 ที่ดิน

ที่ดินหรือพื้นที่ในการผลิต เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกอันหนึ่งในโครงสร้างการดำเนินงานกิจกรรมทางเศรษฐกิจของเกาหลี โดยเฉพาะในฐานะที่ดินแดนคาบสมุทรเกาหลี เป็นบริเวณที่มีประชากรหนาแน่นมากที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ที่ดินจึงเป็นปัจจัยการผลิตที่มีค่ายิ่ง

ก่อนอื่น ลองมาพิจารณาตารางเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 ตารางแสดงปริมาณพื้นที่และความหนาแน่นของประชากรในเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ (สถิติ พ.ศ.2533)

	เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้
พื้นที่ประเทศ	46,540 ตร.ไมล์	38,025 ตร.ไมล์
ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ประเทศ	471คน/ตร.ไมล์	1,189คน/ตร.ไมล์
พื้นที่ทำประโยชน์และเหมาะแก่การเพาะปลูก	8,840 ตร.ไมล์	8,365 ตร.ไมล์
ความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ทำประโยชน์	2,608คน/ตร.ไมล์	5,250คน/ตร.ไมล์
ร้อยละของพื้นที่ทำประโยชน์ต่อพื้นที่ประเทศ	19	22

ที่มา : คัดลอกและคำนวณ จาก World Almanac, 1991:725-726

เมื่อพิจารณาจากตารางดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เกาหลีเหนืออยู่ในฐานะที่ได้เปรียบเกาหลีใต้ทั้งในด้านปริมาณที่ดิน และการใช้ที่ดิน ทั้งนี้ เพราะเกาหลีเหนือซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางกว่านั้น มีความหนาแน่นของจำนวนประชากรน้อยกว่าเกาหลีใต้มาก และยังมีที่ดินที่ไม่ได้ใช้ทำประโยชน์เหลืออยู่อีกเป็นจำนวนมหาศาล ในทางตรงกันข้าม เกาหลีใต้มีความหนาแน่นของประชากรสูงกว่าเกาหลีเหนือถึง 2 เท่าเศษ และมีการพัฒนาที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรมไปแล้วเป็นจำนวนมาก จนพื้นที่อุตสาหกรรมได้เข้าไปเบียดเบียนที่ดินในภาคเกษตรกรรม เมื่อมีการร่วมมือในด้านการใช้ที่ดิน พื้นที่ในเกาหลีเหนือที่ยังคงมีอยู่พอเพียงจะช่วยเอื้ออำนวยต่อการจัดสรรและการแพร่กระจายของประชากร และกิจกรรมทางเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ได้เป็นอย่างดี

2.3 แรงงาน

ในด้านปัจจัยการผลิตที่เป็นทรัพยากรมนุษย์หรือแรงงานนั้น เกาหลีใต้ทางกำลังคนที่เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้มียู่ในปัจจุบัน ก็เป็นส่วนที่เอื้อต่อการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจได้อย่างดีเยี่ยมเช่นเดียวกับปัจจัยอื่น กล่าวคือ สำหรับเกาหลีใต้ ซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมอย่างเต็มขั้นในปัจจุบันนี้ ต้องเผชิญกับปัญหาในการผลิตที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. ค่าเงินวอนที่แข็งตัว (high won)
2. สินค้าอุปโภคบริโภคมีราคาสูงขึ้น (high price of commodities)
3. ค่าจ้างแรงงานเพิ่มสูงขึ้น (high cost of labor) (Byung-Joon

Ahn, 1988:700)

ปัญหาต่าง ๆ ที่เกาหลีใต้ต้องประสบดังที่ได้กล่าวมานี้ ได้ส่งผลกระทบต่อกำลังการผลิตในปัจจุบันอย่างมาก โดยเฉพาะแรงงาน ซึ่งเป็นปัจจัยหลักทางเศรษฐกิจอื่นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่ยังไม่สามารถทดแทนกำลังคนด้วยเครื่องจักรได้ แรงงานจำนวนมากได้เรียกร้องค่าจ้างให้เพิ่มสูงขึ้น เพื่อชดเชยกับค่าครองชีพที่ถีบตัวสูงขึ้นจากความเจริญทางเศรษฐกิจ การเพิ่มค่าจ้างแรงงานเท่ากับการเพิ่มต้นทุนของราคาผลผลิตที่บรรษัทยักษ์ใหญ่ผู้ผลิตของเกาหลีใต้กำลังประสบ และหาหนทางไปลงทุนในต่างแดนที่มีแรงงานราคาถูก เพื่อหลีกเลี่ยงภาระเหล่านี้

ดังนั้น ถ้าหากเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้สามารถยึดโยงเศรษฐกิจเข้าหากันได้ เกาหลีเหนือก็จะเป็นแหล่งแรงงานราคาถูกที่ใกล้ที่สุดของการลงทุนจากเกาหลีใต้ และอาจจะเป็นแรงงานที่มีคุณภาพกว่าแรงงานในถิ่นอื่น อันเนื่องมาจากระบบสังคมของเกาหลีเหนือที่สั่งสอนให้ประชาชนขยันขันแข็ง พึ่งตนเอง และไม่นิยมการกระทำที่เป็นปฏิริยา ในทางเดียวกัน แรงงานในเกาหลีเหนือก็จะได้รายได้เข้าสู่ครอบครัวเพิ่มมากขึ้น และสามารถแสวงหาปัจจัยการดำรงชีวิตได้มากขึ้น ถ้าหากเงื่อนไขอื่น ๆ ยังคงอยู่ในสภาพเดิม เช่น สินค้าไม่มีราคาสูงขึ้น ค่าครองชีพไม่เพิ่มสูงขึ้น เป็นต้น

2.4 ผู้ประกอบการ

เกาหลีใต้มีบริษัทขนาดใหญ่ กว่า 30 บริษัท ที่เพียบพร้อมไปด้วยบุคลากรและระบบบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการเหล่านี้จะเป็นปัจจัยที่จะสามารถพยุงประสิทธิภาพในการผลิตของเกาหลีเหนือที่กำลังเสื่อมโทรม และสิ้นคลอน จากการผูกขาดการประกอบการทางเศรษฐกิจไว้ในอำนาจอันเด็ดขาดขององค์การรัฐ

เมื่อพิจารณาในแง่ของการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ จากเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยการผลิต ดังที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้น จะเห็นได้ว่า เกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้ต่างก็มีแรงจูงใจเกี่ยวกับการร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในลักษณะที่ประสานประโยชน์ซึ่งกันและกัน ถ้าทั้งสองฝ่ายต้องการให้ความสัมพันธ์ดำเนินไปไม่เกินเลยไปกว่าความสัมพันธ์ที่รัฐต่อรัฐ แต่ในขณะนี้ เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ทั้งสองฝ่ายพยายามต้องการที่จะรวมประเทศเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพราะฉะนั้น ความพยายามสร้างบูรณาการแห่งชาติจึงเป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง เกินกว่าที่จะพิจารณาจากเพียงแนวความคิดที่ว่าด้วยการพึ่งพาทางเศรษฐกิจ

หากมองย้อนพิเคราะห์มายังโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอยู่เบื้องหลังนโยบายการรวมประเทศ จะเห็นได้ว่าคงไม่ใช่เรื่องง่ายนักสำหรับการรวมตัวของประเทศที่มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันอย่างใหญ่หลวง

การรวมตัวตามมุมมองทางเศรษฐกิจจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเอื้ออำนวยในเงื่อนไขทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังต้องรวมไปถึงความเข้ากันได้ของโครงสร้างทางเศรษฐกิจในตัวแสดงนั้น ๆ ด้วย

สำหรับในแนวนโยบายที่มีผลสืบเนื่องมาจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจนี้ ฝ่ายเกาหลีใต้ซึ่งมีระบบเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งกว่าเกาหลีเหนือ อยู่หลายเท่าตัวนั้น ได้พยายามยกประเด็นทางเศรษฐกิจขึ้นมาเป็นหลักในการดำเนินหนทางสู่บูรณาการ ไม่ว่าจะเป็น การเปิดการค้าโดยตรงระหว่างกัน การพัฒนาแหล่งทรัพยากรร่วมกัน การบูรณะถนนและทางรถไฟที่ไปมาหาสู่ระหว่างกัน และการยอมรับความตกลงว่าด้วยการเดินทางติดต่อแลกเปลี่ยนและการพาณิชย์ อย่างขนาดใหญ่ก่อนที่จะพิจารณาถึงการรวมตัวทางการเมือง ข้อเสนอประการต่าง ๆ ของเกาหลีใต้ตั้งที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นถึงศักยภาพอันเหนือกว่าในทางเศรษฐกิจ และความต้องการปัจจัยการผลิตจากเกาหลีเหนือ ยิ่งไปกว่านั้นแนวทางต่าง ๆ เหล่านี้ ยังเป็นกระบวนการที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือกลายเป็นแบบทุนนิยม (Capitalization) (Sang Seek Park, 1988:708) จากการเข้าไปเปิดสังคมและเศรษฐกิจเข้าหากัน

ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ซึ่งกำลังมีชัยเหนือระบบคอมมิวนิสต์ ในสภาพการณ์ปัจจุบันจะส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือที่กำลังฝืดเคือง ได้รับผลกระทบกระเทือน โดยเฉพาะจากการเปลี่ยนจิตสำนึกของประชาชน เกี่ยวกับแนวความคิดในการผลิต ที่เคยมีชีวิตอยู่กับอุดมการณ์พึ่งตนเอง ให้ทำการกระตือรือร้นได้ หลังจากได้ลิ้มลองสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ และเงินตราที่ไหลหลั่งมาจากเกาหลีใต้

ด้วยเหตุนี้ เกาหลีเหนือจึงพยายามปกป้องระบบเศรษฐกิจของตนไว้ โดยการผลักดันทางเศรษฐกิจไว้หลังประเด็นทางการเมือง ที่ต้องการให้มีการรวมประเทศในแบบสหภาพรัฐก่อนการเปิดความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกาหลีใต้ยอมรับระบบการเมือง และเศรษฐกิจตามแบบของเกาหลีเหนือก่อนการรวมประเทศ โดยที่เกาหลีเหนือจะสามารถรักษาระบบของตนไว้ได้ ในขณะที่ติดต่อสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับเกาหลีใต้

เมื่อมองในมุมกลับ เกาหลีใต้เองซึ่งมีโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่มั่งคั่งก็ยังคงระวางและเกรงกลัวภัยจากเกาหลีเหนือ โดยเฉพาะในทางการเมืองและการทหารที่อาจจะเข้ามาทำลายโครงสร้างแบบทุนนิยมแล้วเปลี่ยนให้เป็นคอมมิวนิสต์ (Communization) (Sang Seek Park, 1988:708) โดยการใช้กำลัง และการบ่อนทำลาย หลังจากประเทศรวมตัวกันแล้ว ดังนั้นหนทางที่ปลอดภัยที่สุดของเกาหลีใต้จึงยึดติดกับนโยบายที่จะพยายามเข้าไปเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือให้เป็นทุนนิยมให้จงได้ โดยการใช้การค้า การลงทุน และการเปิดประเทศก่อนที่จะมีการรวมตัวทางการเมือง

ในที่สุด ข้อเสนอในวิถีทางรวมประเทศ จากเงื่อนไขที่มาจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจก็อาจประสบกับการตกลงยินยอม โดยเฉพาะจากฝ่ายเกาหลีเหนือ ซึ่งเกรงกลัวการที่ระบบทุนนิยมอันแข็งแกร่งของเกาหลีใต้จะเข้ามาทำลายระบบเศรษฐกิจของตน ในยุคที่ระบบคอมมิวนิสต์กำลังเสื่อมความนิยมลง ผลที่ปรากฏออกมาในนโยบายก็คือ การที่เกาหลีเหนือได้พยายามยกเอาประเด็นการรวมตัวทางเศรษฐกิจถอยห่างออกจากแนวทางของเกาหลีใต้ และหาทางออกให้กับโครงสร้างเศรษฐกิจที่กำลังอ่อนแอ ด้วยการพยายามเปิดการค้าการลงทุน กับประเทศอื่น ๆ ในโลก ที่ต้องการมีความสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือแค่เพียงในระบับการพึ่งพา ไม่ได้เกินเลยไปสู่ความต้องการบูรณาการเหมือนอย่างเกาหลีใต้ เงินตรา และการลงทุน ที่หลังไหลมาจากภายนอก จะยังถูกควบคุมไว้โดยกลไกการบริหารของรัฐ เพื่อดำรงไว้ซึ่งการผูกขาดอำนาจทางเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ และการปรับเปลี่ยนระบบให้อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ดังเช่นที่จีนกำลังดำเนินการอยู่ในนโยบาย 4 ทันสมัย

ในปัจจุบันเกาหลีเหนือจึงพยายามทำการค้ากับประเทศในโลกเสรีมากขึ้น โดยเฉพาะในลักษณะของส่วนเติมเต็มทางปัจจัยการผลิตและการค้าให้กันและกัน ในขณะที่เดียวกับที่ เกาหลีใต้ซึ่งมีอำนาจทางเศรษฐกิจที่แผ่ขยายไปทั่วโลกกำลังพยายามเปิดการค้ากับประเทศในโลกสังคมนิยมอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นจีน ไซเบียด หรือประเทศในยุโรปตะวันออก ในลักษณะของการพึ่งพาเช่นเดียวกับกรณีของเกาหลีเหนือ

ถ้าหากการขยายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจแบบข้ามโลกแห่งอุดมการณ์มีเพิ่มในอัตราที่มากกว่าการขยายความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้เอง โอกาสแห่งการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือก็มีลู่ทางมากขึ้น เช่นเดียวกับโอกาสที่จะปฏิเสธ หรือกล้าเผชิญหน้ากับโครงสร้างทางเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ ซึ่งนั่นก็จะหมายถึง การเข้าสู่ทางสองแพร่งในการดำเนินนโยบายจากประเด็นโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่อาจจบลงด้วยความใกล้ชิดร่วมมือกันที่เพิ่มมากขึ้น หรือการเห็นห่างในความต้องการพึ่งพากัน

3. โครงสร้างทางสังคมกับนโยบายรวมประเทศ

จากการศึกษาวิวัฒนาการในโครงสร้างทางสังคมของเกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้กันมาแล้วในบทแรก คำจำกัดความง่าย ๆ ที่จะแสดงให้เห็นความแตกต่างในสังคมของทั้งสองประเทศก็คือ เกาหลีเหนือมีสังคมที่ปิดกว่าเกาหลีใต้ และเกาหลีใต้มีสังคมที่เปิดกว่าเกาหลีเหนือ

เมื่อมองพินิจลงไปยังสังคมปิดของเกาหลีเหนือและสังคมเปิดของเกาหลีใต้ ก็จะพบว่า โครงสร้างทางสังคมทั้งสองแบบนี้ มีทั้งข้อดี และข้อเสียอยู่ในสัดส่วน คุณค่าทางสังคมโดยตัวของมันเอง และได้กลายเป็นเงื่อนไข ที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนสำหรับการดำเนินนโยบายว่าด้วยการรวมประเทศ

3.1 สังคมเกาหลีเหนือ

เกาหลีเหนือ เป็นประเทศที่มีสังคมปิดที่จัดได้ว่ามีเอกภาพที่สมบูรณ์มาก ผู้นำสามารถอบบรมกล่อมเกล่าประชาชนให้ผูกพันอยู่กับลัทธิบูชาตัวบุคคล การรู้จักพึ่งตนเอง และความพอใจในสภาพชีวิตที่เป็นอยู่ได้อย่างยอดเยี่ยม โดยเฉพาะจากการปิดกั้นตนเองจากโลกภายนอก ไม่ให้ประชาชนได้มีโอกาสเปรียบเทียบคนสังคมเกาหลีเหนือส่วนใหญ่แทบไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารเลยว่า สังคมภายนอกที่แท้

จริงเป็นอย่างไร อิสระภาพแบบเสรีนิยมเป็นอย่างไร ชีวิตทุกชีวิตอยู่ภายใต้การครอบงำทางความคิดของผู้ปกครอง และอยู่ในฐานะของผู้ตามมากกว่าจะเป็นผู้เสนอแนะหรือผู้เรียกร้อง ดังนั้น ข้อเสียของสังคมเกาหลีเหนือก็คือ การปิดกั้นไม่ให้ประชาชนในสังคมรู้จักกับความเป็นอิสระทางความคิด และการเปรียบเทียบกับสังคมอื่น ๆ แต่ด้วยเหตุนี้ สังคมเกาหลีเหนือจึงมีเอกภาพ และสันติภาพ ไม่มีทั้งการแข่งขัน การแก่งแย่ง แต่เต็มไปด้วยความรู้สึกรักที่ยึดอยู่กับการพึ่งตนเอง และจิตใจที่บูชาผู้นำ ในฐานะผู้มีบุญคุณอันใหญ่หลวงต่อประเทศชาติ

3.2 สังคมเกาหลีใต้

เกาหลีใต้ซึ่งปกครองด้วยระบอบเสรีนิยม และเป็นสังคมที่ให้เสรีภาพในทางความคิด ยังเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยความแตกแยกและการต่อสู้ จากผลของความไม่ลงตัวในโครงสร้างทางการเมือง และเศรษฐกิจ ความขัดแย้งในสังคม ได้ทำให้กลุ่มผลประโยชน์บางกลุ่มกลายเป็นปฏิปักษ์กับรัฐบาล ซึ่งกุมบังเหียนการดำเนินนโยบาย การต่อสู้ในสังคมได้สร้างปัญหาให้กับโครงสร้างภายในของเกาหลีใต้ และกลายเป็นข้อขัดข้องในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการรวมประเทศ แต่อย่างไรก็ดี เกาหลีใต้ก็เป็นสังคมเปิดที่ให้เสรีภาพและอิสระภาพแก่ประชาชนในการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ต่อระบบของตน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าประชาชนเกาหลีเหนือยังไม่เคยได้รับโอกาสนี้

3.3 การสร้างนโยบายจากโครงสร้างทางสังคม

ด้วยเหตุผลแห่งโครงสร้างทางสังคมของสองประเทศที่มีทั้งความดีและความบกพร่องในตัวเอง การกำหนดนโยบายรวมประเทศที่พาดพิงมายังโครงสร้างทางสังคมจึงเป็นประเด็นที่ค่อนข้างซับซ้อนและล้าลึกกว่าประเด็นอื่น ๆ เพราะทั้งสองฝ่ายไม่ได้พยายามมุ่งประเด็นเข้าหากัน หรือเลี่ยงประเด็นออกจากกัน อย่างเช่นในกรณีที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางการเมืองและสังคม แต่ในประเด็นทางสังคมนี้ ทั้งสองฝ่ายพยายามประชันกันออกมาในรูปแบบของการเสนอนโยบายที่เชื่อมโยงกับความได้เปรียบในสัดส่วนของโครงสร้างทางสังคมของตน

สำหรับเกาหลีเหนือซึ่งมีสังคมที่ปิดแต่มีเอกภาพก็จะพยายามดำเนินนโยบายในการเจรจาในแนวทางที่เรียกว่า ยุทธวิธีแนวร่วม (United front tactics) โดยการหาทางดึงกลุ่มที่ขัดแย้งกับรัฐบาลเกาหลีใต้ในระบบพหุสังคมเข้ามาช่วยเสริมปฏิบัติการในการเจรจากับเกาหลีใต้ (Scalapino, 1988:278)

ในระดับการเจรจา ดังที่ได้ศึกษามาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า ผู้นำเกาหลีเหนือพยายามให้มีการเจรจาที่ต้องรวมตัวแทนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เช่น การให้ผู้นำฝ่ายค้าน นักศึกษา ธรรมกร เข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจา หรือการเสนอให้มีการจัดเจรจาระหว่างกลุ่มอาชีพของทั้งสองฝ่าย ยุทธวิธีนี้ ได้แสดงให้เห็นถึงการพยายามดึงเอาแรงสนับสนุนจากความแตกแยกในสังคมของเกาหลีใต้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการเจรจาต่อรองเพื่อการรวมประเทศ

ยิ่งไปกว่านั้น เกาหลีเหนือยังได้เสนอให้มีการเดินทางข้ามประเทศของชนทุกเพศทุกวัย และทุกสาขาอาชีพได้อย่างเสรี เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมีเอกภาพของสังคมเกาหลีเหนือที่กล้าเปิดให้เกาหลีใต้ได้เข้ามาสัมผัส นอกจากนี้แนวนโยบายดังกล่าวก็ได้สื่อแสดงให้เห็นถึงกลยุทธ์บางประการที่เกี่ยวกับการรวมประเทศ เพราะโดยนัยแล้ว ข้อเสนอนี้มุ่งประเด็นมายังกลุ่มนักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่เกาหลีเหนือให้ความสำคัญมากในการเผยแพร่อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะในฐานะที่นักศึกษาเป็นกลุ่มปฏิบัติการที่สำคัญที่สุดในสังคมเกาหลีใต้ เพราะฉะนั้นเมื่อมีการเปิดสังคมเข้าหากัน กลุ่มนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเฝื่องในการรวมชาติรุนแรงที่สุดก็จะมุ่งหน้าสู่เกาหลีเหนือมากกว่าประชาชนกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อวันเวลาผ่านไป นักศึกษาเหล่านี้อาจจะนำความกระอักกระอ่วนใจมาสู่รัฐบาลเกาหลีใต้ หลังจากที่ได้พบกับนักศึกษาเกาหลีเหนือที่ถูกเข้าหลอมกลมเกลามาด้วยอุดมการณ์เดียวกัน และมีความกลมเกลียวกันในทางความคิด

ดังนั้น เกาหลีใต้จึงพยายามปิดจุดอ่อนของการขาดเอกภาพในสังคมไว้ด้วยข้อเสนอกำกัฏ โดยการให้มีการเดินทางโดยเสรี เฉพาะประชาชนผู้มีวัยล่วงเลย 60 ปีไปแล้ว ในขณะที่บุคคลในวัยอื่น ต้องทำการขออนุญาตจากรัฐบาล ข้อเสนอนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มในการคัดเลือกผู้ที่จะมีโอกาสเข้าไปสัมผัสกับสังคมเกาหลีเหนือ ซึ่งโดยแนวโน้มของหลักการแล้วรัฐบาลเกาหลีใต้คงอนุญาตให้

เพียงกลุ่มการค้าและบริษัทขนาดใหญ่ รวมทั้งนักศึกษาและประชาชนที่เป็นฝ่ายรัฐบาลเท่านั้น ส่วนนักศึกษาฝ่ายค้าน กรรมกร และชาวนา ซึ่งเป็นชนชั้นเสียเปรียบในสังคมที่มักกระทำการเป็นปฏิปักษ์อาจจะถูกกีดกันในการเข้าไปติดต่อกับเกาหลีเหนือ

ด้วยเหตุนี้ เกาหลีใต้จึงมุ่งเน้นไปยังประเด็นความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการเปิดสังคมของเกาหลี โดยการให้มีการค้า การลงทุนระหว่างกัน ให้มีการเผยแพร่วิทยุ โทรทัศน์ข้ามประเทศ การพยายามเปิดสังคมเกาหลีเหนือด้วยสื่อมวลชน และอิทธิพลทางเศรษฐกิจ คงจะช่วยให้เกาหลีใต้สามารถทำลายโครงสร้างและระบบคอมมิวนิสต์ของเกาหลีเหนือลงได้ง่ายกว่า การเข้าไปสัมผัสกับสังคมที่มีเอกภาพของเกาหลีเหนือโดยตรง ที่อาจจะต้องเสี่ยงกับแรงสะท้อนจากกลุ่มผู้เสียเปรียบในสังคมของเกาหลีใต้

ความเจริญทางเศรษฐกิจ ความรู้ วิทยาการ ตลอดจนคุณภาพของสถาปัตยกรรมอันตระหง่าน ใหญ่โต แบบทุนนิยม ที่ถูกถ่ายทอดผ่านสื่อมวลชนจะค่อย ๆ เข้าไปกัดกร่อนลัทธิการพึ่งตนเอง และลัทธิบูชาผู้นำ ในมวลหมู่ประชาชนเกาหลีเหนือ โดยการเปรียบเทียบให้เห็นว่าสังคมเกาหลีเหนือกำลังเป็นสิ่งที่ล่าหลัง และด้อยกว่าเกาหลีใต้

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เกาหลีใต้ก็ยังไม่สามารถประเมินได้ว่า ความพยายามบั่นทอนระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ของเกาหลีเหนือ จากการเปิดโครงสร้างทางสังคม จะสามารถกระทำได้ง่าย โดยง่าย ทั้งนี้เพราะสังคมเกาหลีเหนือได้พัฒนาขึ้นอย่างเอกอุว่าสังคมในประเทศคอมมิวนิสต์อื่น ๆ ในโลก แม้กระทั่งในข้อมูลที่สืบค้นมา ไม่เคยมีข่าวคราวการต่อต้านครั้งสำคัญใด ๆ ในสังคมของเกาหลีเหนือเลย นับตั้งแต่มีการสถาปนาสาธารณรัฐในประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี ดังนั้น ในความเป็นจริง ประชาชนเกาหลีเหนืออาจไม่ได้ถูกกดดันทางความคิดเหมือนกับประเทศคอมมิวนิสต์อีกหลายประเทศ แต่อาจจะเกิดจากการเลื่อมใสในตัวผู้นำและระบบสังคมนิยมด้วยความเคารพบูชา และจงรักภักดีอย่างแท้จริง ทั้งนี้ต้องไม่ลืมว่า แต่ละรัฐมีวัฒนธรรมในทางการเมืองและสังคมที่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ดี การเปิดสังคมให้ประชาชนได้พบสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ของ เกาหลีเหนือก็อาจจะนำไปสู่ความเสื่อมคลายในความเลื่อมใสต่อระบบสังคมนิยม-คอมมิวนิสต์ และเสี่ยงต่อการล่มสลายของระบบ ผู้นำเกาหลีเหนือจึงได้โยงประเด็นทางการเมืองกับสังคมเข้าไว้ด้วยกัน นั่นก็คือ ให้มีการรวมตัวในรูปสมัชชาพรรคเป็นพื้นฐาน เพื่อให้คำประกันการคงอยู่ของระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ตามแบบของเกาหลีเหนือ และให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยเดินทางไปมาหาสู่กันได้อย่างเต็มที่

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอต่าง ๆ ในการเจรจารวมประเทศที่สืบเนื่องมาจากโครงสร้างทางสังคมของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ จะเห็นเงื่อนไขที่สำคัญ 2 ประการ คือ

ประการแรก เกาหลีเหนือพยายามสร้างข้อเสนอจากเอกภาพในสังคมของตน และพยายามใช้ความแตกแยกภายในสังคมของเกาหลีใต้ให้เป็นประโยชน์

ประการที่สอง เกาหลีใต้พยายามสร้างข้อเสนอจากเสรีภาพในสังคมของตน และพยายามเปิดสังคมเกาหลีเหนือให้เห็นความสำเร็จในการพัฒนาประเทศตามแนวทางทุนนิยม

เงื่อนไขที่ทั้งสองฝ่ายมีต่อกัน จึงไม่ได้เป็นแค่เพียงการสร้างนโยบายจากความสำเร็จบางอย่างในโครงสร้างทางสังคมเท่านั้น แต่ยังเป็นความพยายามบ่อนทำลายอีกโครงสร้างหนึ่งจากความด้อยที่มีอยู่ ครั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ ปัญหาการรวมโครงสร้างทางสังคมจึงกลายเป็นส่วนสำคัญอีกประเด็นหนึ่ง ในปัญหาการรวมเกาหลี

การศึกษาความเกี่ยวโยงสัมพันธ์ของโครงสร้างภายในที่มีต่อแนวนโยบายว่าด้วยการรวมประเทศ ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ได้แสดงให้เห็นว่า เกาหลีทั้งสองพยายามสร้างข้อเสนอ จากสัดส่วน และลำดับของความได้เปรียบเสียเปรียบภายในโครงสร้างของตน ที่มีความแตกต่างกัน ดังจะได้เสนอตารางที่ 4.4 เพื่อแจกแจงให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4 ตารางแสดงลำดับความสำคัญของข้อเสนอที่สัมพันธ์กับความ
ได้เปรียบเสียเปรียบในโครงสร้างของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

ลำดับความสำคัญ ของข้อเสนอ	ข้อเสนอของ เกาหลีเหนือ	ข้อเสนอของ เกาหลีใต้
1	<p><u>การเมืองและการทหาร</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - การรวมประเทศในรูปสมาพันธรัฐและเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหประชาชาติในฐานะรัฐเดียวกัน - การยกเลิกกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติ - ลดกำลังทหารลงภายในระยะเวลาอันสั้น ผ่าน 3 ขั้นตอน - การถอนทหารสหรัฐออกจากเกาหลีใต้ - การหยุดข้อมรบรวมกับสหรัฐของเกาหลีใต้ - การทำลายแนวกำแพง 	<p><u>เศรษฐกิจและทรัพยากร</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - การเปิดการค้าโดยตรงระหว่างกัน - การยอมรับความตกลงว่าด้วยการเดินทางติดต่อแลกเปลี่ยนและการพาณิชย์ - การบูรณะถนนและทางรถไฟ - การพัฒนาแหล่งทรัพยากรร่วมกัน
2	<p><u>สังคม (เอกภาพ)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - การเดินทางข้ามประเทศของภาคเอกชนทุกเพศทุกวัยและทุกสาขาอาชีพโดยเสรี 	<p><u>สังคม (เสรีภาพ)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - การเผยแพร่วิทยุ โทรทัศน์ข้ามประเทศ - การเดินทางข้ามประเทศโดยเสรีของผู้มีอายุเกิน 60 ปี

ลำดับความสำคัญ ของข้อเสนอ	ข้อเสนอของ เกาหลีเหนือ	ข้อเสนอของ เกาหลีใต้
3	<u>เศรษฐกิจและทรัพยากร</u> (เมื่อประเทศรวมกันเป็น สมาพันธรัฐ ถอนอุปสรรคทาง ทหารออกและเปิดสังคมเข้า หากันแล้ว ความร่วมมือกัน ทางเศรษฐกิจและการพัฒนา แหล่งทรัพยากรก็จะดำเนินไป อย่างกว้างขวาง)	<u>การเมืองและการทหาร</u> (เมื่อมีการสร้างความร่วม มือทางด้านเศรษฐกิจและ สังคม เพื่อสร้างความเข้าใจ และความไว้วางใจซึ่งกัน และกันแล้ว ก็จะมีการถอด ถอนอุปสรรคทางทหารให้ หมดสิ้น และค่อยๆ รวม ประเทศเข้าเป็นระบบ เดียวกัน ผ่านรัฐธรรมนูญ และการเลือกตั้ง)

ลำดับความสำคัญของข้อเสนอต่างๆ เหล่านี้ ได้แสดงให้เห็นถึงลำดับความสำเร็จของโครงสร้างภายในของทั้งสองประเทศ และก็แสดงความชาญฉลาด ในการกำหนดนโยบายของผู้นำเกี่ยวกับการเลือกสรรแนวทางรวมประเทศที่จะสร้างความได้เปรียบให้แก่ฝ่ายตน จากโครงสร้างภายในที่มีอยู่ เกาหลีเหนือได้เลือกดำเนินนโยบายที่มาจาก ความได้เปรียบในเสถียรภาพทางการเมืองและเอกภาพทางสังคม ก่อนที่จะพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นทางเศรษฐกิจ ซึ่งตนเองเสียเปรียบเกาหลีใต้ในด้านการดำเนินนโยบายและการจัดการ ในทางตรงกันข้าม เกาหลีใต้ ได้พยายามผลักดันนโยบายเปิดความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและเสรีภาพในสังคม ก่อนที่จะพิจารณาการรวมตัวทางการเมือง ซึ่งเกาหลีเหนือมีเสถียรภาพและการผูกขาดอำนาจเหนือกว่า

นอกจากนั้น ในการเจรจาที่มีขึ้นระหว่างกันนั้นก็ย่อมมีปัจจัยทางภาษาและวัฒนธรรมเกี่ยวข้องอยู่ด้วย

4. อิทธิพลของวิวัฒนาการทางภาษาและวัฒนธรรมกับการเจรจาในประเทศไทย

นอกเหนือไปจากมูลเหตุแห่งโครงสร้างทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ที่ได้วิวัฒนาการมาอย่างแตกต่าง จนทำให้เกิดความไม่ลงตัวในการกำหนดนโยบายว่าด้วยการรวมประเทศดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้เขียนยังพบแง่มุมบางประการทางด้านมนุษยศาสตร์ที่เป็นปัจจัยส่งอิทธิพลเสริมในปัญหาการรวมประเทศเกาหลี นั่นก็คือ วิวัฒนาการทางภาษาและวัฒนธรรมที่เกิดความแตกต่างกันขึ้นในหลาย ๆ ประการ จนกลายเป็นตัวแปรอันละเอียดอ่อน ที่สร้างปัญหาให้แก่การเจรจาประเทศไทย

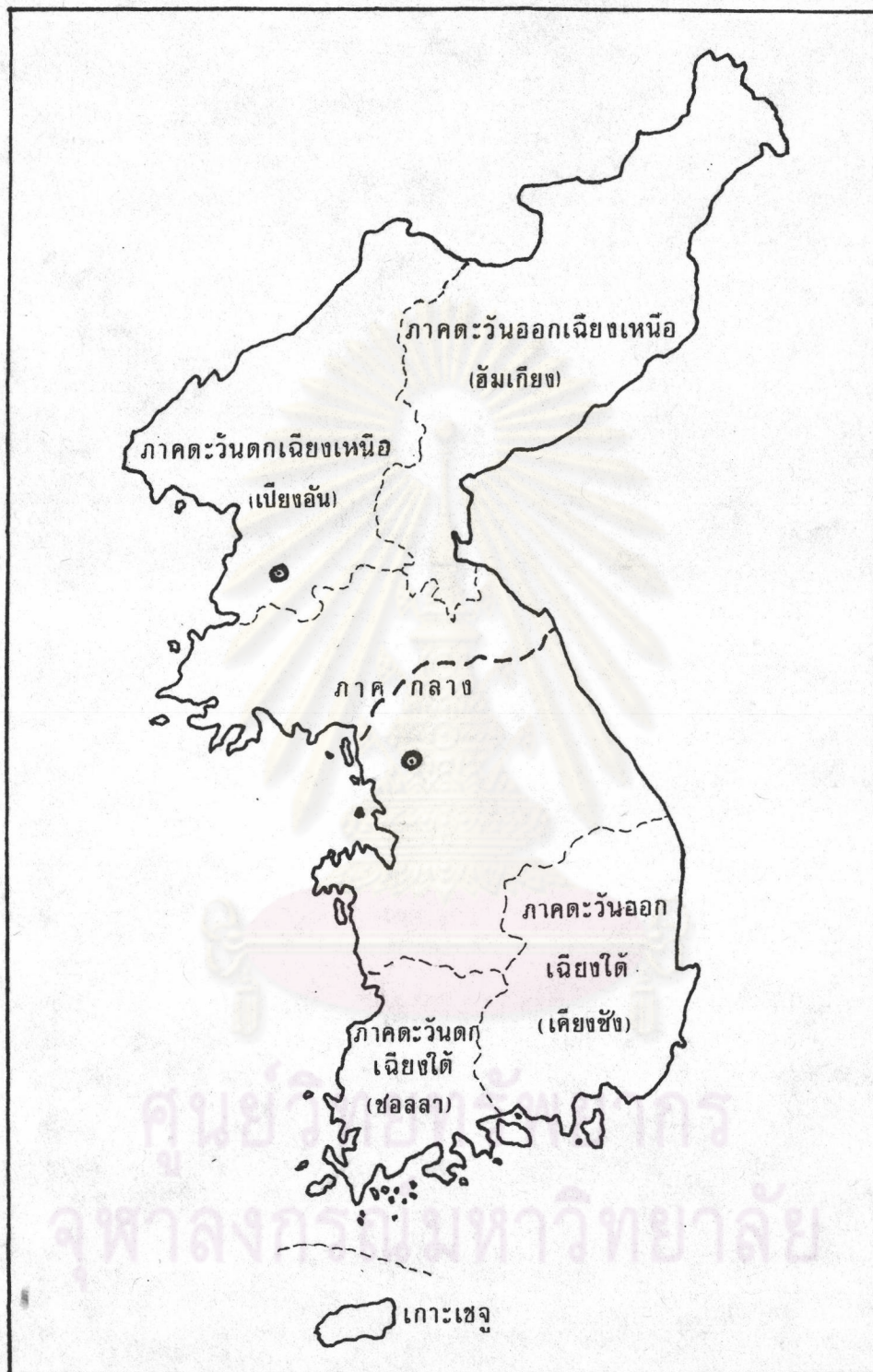
ภาษาเกาหลีกับปัญหาการรวมประเทศ

เกาหลีเป็นดินแดนของกลุ่มชนที่มีภาษาเฉพาะตัวของตน นับสืบมาตั้งแต่อดีตกาลแห่งประวัติศาสตร์ ภาษาเกาหลีเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาเกาหลี-ญี่ปุ่น (Korean - Japanese) ซึ่งเป็นคนละตระกูลกับภาษาจีน แต่ในฐานะที่เกาหลีมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศจีน และตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของจีนอยู่หลายยุคหลายสมัย การสร้างคำและอักษร จึงยืมมาจากภาษาจีนเป็นจำนวนมาก แต่ภาษาเกาหลีก็มีลักษณะเฉพาะตัว ที่แสดงให้เห็นว่าแตกต่างจากภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นอย่างเด่นชัด

ภายในอาณาบริเวณของคาบสมุทรเกาหลีนั้น ชาวเกาหลีมีภาษาท้องถิ่น แบ่งแยกออกเป็น 6 กลุ่มใหญ่ ๆ ซึ่งประกอบด้วย*

1. ภาษากลาง ใช้ในจังหวัดเคียงกี ดังวอน ฮวางแฮ และ ชุงชง ในตอนกลางของคาบสมุทร

* ภาษาถิ่นเหล่านี้ มีความแตกต่างในระดับเดียวกับภาษาถิ่น ในภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้ของประเทศไทย

ภาพที่ 4.1 แผนที่แสดงการแบ่งเขตกลุ่มภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นในเกาหลี

2. ภาษาตะวันออกเฉียงเหนือ หรือภาษาฮัมเกียง (Hamgyong) ใช้ในจังหวัดฮัมเกียง และเวียงกั๋ง ทางตอนเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทร
3. ภาษาตะวันตกเฉียงเหนือ หรือภาษาเปียงอัน (P'yong'an) ใช้ในจังหวัดเปียงอัน และชากัง ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของคาบสมุทร
4. ภาษาตะวันออกเฉียงใต้ หรือภาษาเคียงซัง (Kyongsang) ใช้ในจังหวัดเคียงซังในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทร
5. ภาษาตะวันตกเฉียงใต้ หรือภาษาชอลลา (Cholla) ใช้ในจังหวัดชอลลาในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของคาบสมุทร
6. ภาษาเชจู (Cheju) ใช้ในเกาะเชจู ทางตอนใต้ของคาบสมุทร (Song Moo Kho, 1990:157)

ในอดีตที่ผ่านมา ภาษาถิ่นเหล่านี้ มีความคล้ายคลึงกันและสามารถสื่อสารกันได้เข้าใจ ภาษาเกาหลีจึงไม่เคยสร้างความแตกแยกในทางเชื้อชาติแก่ประชาชนบนคาบสมุทรเกาหลี จนกระทั่งวันที่แผ่นดินถูกแบ่งแยกออกเป็นสองส่วนและตัดขาดจากกัน ภาษาซึ่งเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิด และวิทยาการต่าง ๆ ก็ได้ค่อย ๆ ต่าเนินวิวัฒนาการที่ห่างจากกันออกไป

ในที่นี้ จะขอแบ่งการวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในความแตกต่างทางภาษาที่ส่งอิทธิพลต่อความไม่ลงตัวในการเจรจารวมประเทศ ออกเป็น 3 เรื่อง ดังนี้

- ก. ความแตกต่างของการเรียกชื่อประเทศในภาษาเกาหลี
- ข. ความแตกต่างของการปรับปรุงคำ และการสร้างคำใหม่
- ค. ความแตกต่างในความหมายของการใช้คำสำคัญบางคำ

ก. การเรียกชื่อประเทศเกาหลี

ในประวัติศาสตร์นับย้อนไปถึง 1,790 ปีก่อนพุทธกาล อันถือเป็นต้นกำเนิดของประเทศเกาหลีนั้น ชาวเกาหลีเชื่อกันว่าเทพดันกุน (Dangun) ผู้จุติจากสรวงสวรรค์เป็นผู้สร้างแผ่นดินเกาหลีขึ้น ชาวเกาหลีได้ยกย่องเทพองค์นี้ในอีกนามหนึ่งว่า โชซอน (Choson) ซึ่งหมายถึงรุ่งอรุณอันสงบ และก็ได้เรียกแผ่นดินเกาหลีเป็นครั้งแรกว่า โชซอน ตามชื่อเทพเจ้าผู้สร้าง

ต่อมาเมื่ออาณาจักรโชซอนหมดอำนาจลง เกาหลีก็เข้าสู่ยุค 3 อาณาจักร และมีชื่อเรียกอีก 3 ชื่อ อันได้แก่

1. โคกูเรีย (Koguryo) ศูนย์กลางอำนาจอยู่ในภาคเหนือของคาบสมุทร (มีอำนาจอยู่ระหว่าง พ.ศ. 506-1211)
2. ซิลลา (Silla) มีศูนย์กลางอำนาจอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทร (มีอำนาจอยู่ระหว่าง พ.ศ. 485-1478)
3. แพ็คเจ (Paekje) มีศูนย์กลางอำนาจอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงใต้ (มีอำนาจอยู่ระหว่าง พ.ศ. 525-1201)

ทั้งสามอาณาจักรต่างรบพุ่งต่อกัน จนในที่สุดอาณาจักรซิลลาสามารถรวมประเทศให้เป็นปึกแผ่นได้ก่อน จากการสนับสนุนของจีน และเรียกคาบสมุทรเกาหลีว่า ซิลลา แต่ต่อมา อาณาจักรโคกูเรีย หรือ โคกูเรีย ก็สามารถชิงอำนาจกลับคืนมาและเรียกเกาหลีว่า โคกูเรีย ไปจนถึง พ.ศ. 1941 ราชวงศ์ชี่ ก็สามารถเข้าครอบครองอำนาจและกลับไปเรียกชื่อเกาหลีว่า โชซอน อันเป็นชื่อแรก (บางตำราว่า โชซุน [Chosun]) แต่แล้วในระยะเวลาต่อมาก็มีการเปลี่ยนชื่อประเทศอีกครั้งหนึ่งว่า แตฮัน (Taehan) จนกระทั่งตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นใน พ.ศ. 2453 ญี่ปุ่นจึงได้เปลี่ยนชื่อคาบสมุทรเกาหลีกลับมาเป็น โชซอน อีกครั้ง

เมื่อแผ่นดินเกาหลีถูกแบ่งแยกออกจากกันในปี 2488 หลังจากที่ได้รับเอกราชจากการยึดครองของญี่ปุ่น สิ่งที่สร้างความแตกแยกให้กับประชาชนเกาหลีก็คือ การเลือกใช้คำเรียกชื่อประเทศเกาหลีเหนือ-ใต้ และการเรียกชื่อคาบสมุทรเกาหลี (เศรษฐกิจ กระจ่างวงศ์, 2533.64)

เกาหลีเหนือเรียกสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีว่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนโชซอน (Choson Minchuchui Inmin Konghwa-guk) และยังคงเรียกชื่อคาบสมุทรเกาหลีว่าดินแดนแห่งรุ่งอรุณอันสงบ หรือ โชซอน เหมือนกับชื่อประเทศ

ในทางตรงกันข้าม เกาหลีใต้ ได้เลือกใช้ชื่อสาธารณรัฐเกาหลีว่า สาธารณรัฐแทฮัน (Taehan Min'guk) และเรียกคาบสมุทรเกาหลีว่า แผ่นดินของชาวฮัน หรือ ฮันคุก (Hankuk) ซึ่งตรงกับคำว่า หันกัวอ (hán guó) ซึ่งเป็นคำเรียกชื่อประเทศเกาหลีในภาษาจีน

ในเมื่อการเรียกชื่อประเทศ และชื่อคาบสมุทรได้แตกต่างกันออกไป ปัญหาอันหนึ่งในการรวมประเทศก็คือ จะตกลงเรียกชื่อประเทศหลังการรวมในภาษาเกาหลีว่าอย่างไร

ด้วยเหตุนี้ เกาหลีเหนือจึงได้เสนอหนทางที่จะให้มีการรวมประเทศในรูปแบบสหภาพรัฐที่ใช้ชื่อว่า โคเรียว (Koryo) เพื่อหลีกเลี่ยงการถกเถียงในประเด็นของชื่อประเทศและชื่อคาบสมุทรที่ใช้อยู่ไม่ว่าจะเป็น Choson Taehan หรือ Hankuk

นักวิชาการชาวเกาหลีใต้ได้วิจารณ์ว่า การที่เกาหลีเหนือต้องการใช้ชื่อ "โคเรียว" แทนที่จะเป็นอาณาจักรซิลลา เพราะอาณาจักรโคเรียวสามารถรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่นได้ โดยปราศจากการช่วยเหลือจากมหาอำนาจภายนอก ในขณะที่อาณาจักรซิลลาต้องอาศัยความช่วยเหลือทางทหารจากจีน (Yin Kwang-ok, Son Pyong-il, Kim Se-bong and Yu Hyong-wuk quoted in Rinn-Sup Shinn, 1990:634) ในที่นี้ ผู้เขียนมีความเห็นเพิ่มเติมบางประการว่า การที่เกาหลีเหนือเลือกใช้ชื่อ "โคเรียว" ก็อาจเป็นเพราะว่าโคเรียวเป็นอาณาจักรเดียวในยุคสามอาณาจักร ที่มีจุดกำเนิดและศูนย์กลางอยู่ในเขตเกาหลีเหนือ นอกจากนี้ คำว่า โคเรียว ยังเป็นคำที่ใกล้เคียงกับชื่อประเทศเกาหลีในภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า "โคเรีย" (Korea) อันเนื่องมาจากการที่ชาติตะวันตกเริ่มรู้จักกับดินแดนเกาหลีในสมัยราชวงศ์โคเรียวนั่นเอง

ในทางตรงข้าม เกาหลีใต้กลับได้แสดงนัยเกี่ยวกับการเสนอรูปแบบการรวมประเทศขึ้นแรกในรูปแบบของเครือจักรภพ โดยที่ นายลี ฮังคูกู (Lee Hong koo) รัฐมนตรีกระทรวงการรวมชาติของเกาหลีใต้ ได้กล่าวถึงในชื่อของเครือจักรภพฮัน (Han Commonwealth) (Song-Wook Hee, 1989:634.) ซึ่งก็เป็น

ส่วนของคำในการใช้ชื่อตามแบบเกาหลีใต้ แต่ในตอนนี้เกาหลีใต้ก็ยังไม่ได้นั้นไป ยังประเด็นของการตั้งชื่อประเทศ หลังการรวมชาติเหมือนกับทางฝ่ายเกาหลีเหนือ

แต่ถ้าวันใด การเจรจาเรื่องการใช้ชื่อประเทศมีขึ้นจริง ภาษาอาจ กลายเป็นตัวแปรหลัก อีกตัวหนึ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางการรวมประเทศจากการ ใช้ชื่อที่แตกต่างกัน และชื่อเหล่านี้ก็มีความสำคัญในลักษณะต่างๆ กันด้วย

คำว่า โชซอน (Choson) หรือ รุ่งอรุณอันสงบ เป็นชื่อแรกของท่านาน ประวัติศาสตร์ชาติเกาหลี และก็เป็นชื่อสุดท้ายของเกาหลีก่อนที่จะมีการแบ่งแยก ประเทศ คำว่าโชซอน จึงเป็นชื่อที่มีคุณค่าในตัวเองสูงมาก แต่ทว่า ชื่อนี้เป็นชื่อที่ เกาหลีเหนือใช้เรียกตนเอง และคาบสมุทรเกาหลี เพียงฝ่ายเดียว โอกาสที่ชื่อ "โชซอน" จะถูกนำมาใช้หลังการรวมประเทศคงจะเป็นไปได้ยาก เพราะเกาหลีใต้ คงไม่ยอมรับชื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าตนถูกรวมเข้ากับเกาหลีเหนือ

คำว่า โคเรีย (Koryo) มีความเหมาะสมในฐานะที่เป็นชื่อกลางที่ยัง ไม่มีฝ่ายใดนำมาใช้หลังการแบ่งแยกประเทศ ในขณะที่เดิวก่อนชื่อนี้ก็เป็นชื่อที่ภาษา ตะวันตกนำไปเลียนเสียงเรียกชื่อประเทศเกาหลีไม่ว่าจะเป็น (Korea) ในภาษาอังกฤษ หรือ La Corée ในภาษาฝรั่งเศส ฯลฯ แต่อย่างไรก็ตามถ้าหากฝ่าย เกาหลีใต้ ได้พิจารณาว่าอาณาจักรโคเรียมีต้นกำเนิดอยู่ในดินแดนเกาหลีเหนือ เกาหลีใต้อาจจะยกชื่ออาณาจักรซิลลา ขึ้นมาเป็นชื่อเสนอเกี่ยวกับชื่อประเทศก็เป็นได้

คำว่า ฮัน (Han) เป็นชื่อที่มาจากความเชื่อทางเชื้อชาติ* ในการ เรียกชื่อเผ่าพันธุ์ตัวเองว่าชาวฮัน หรือฮั่น และชื่อนี้ก็เป็นชื่อที่เกาหลีใต้ใช้เป็น ส่วน ในการเรียกชื่อประเทศตนเองก่อน ดังนั้นชื่อที่ว่านี้ก็คงได้รับการคัดค้านจากเกาหลี เหนือแน่นอน

* ลักษณะเหมือนกับคำว่า "ไทย" ที่เป็นชื่อแสดงเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ และถูกนำมา เปลี่ยนชื่อประเทศ "สยาม" เป็นประเทศ "ไทย"

ด้วยเหตุนี้ แง่มุมหนึ่งของปัญหาทางภาษาที่ว่าด้วยการเรียกชื่อประเทศจึงเป็นตัวแปรเสริมให้กับความขัดแย้งในนโยบายการรวมประเทศ และยิ่งไปกว่านั้นชื่ออันแตกต่างยังอาจบั่นทอนความรู้สึกในความเป็นชาติเดียวกันลงไปมาก

ข. การปรับปรุงภาษาและการสร้างคำใหม่

ก่อนที่เกาหลีจะถูกแบ่งแยกออกจากกัน สมาคมภาษาเกาหลี (Choson Oh Hak) ได้เคยทำการชำระปฏิรูปการสะกดการันต์ของอักษรฮันกุล (Hankul) ที่ใช้ในภาษาเกาหลีให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในปี 2473 ซึ่งขณะนั้น ญี่ปุ่นกำลังพยายามทำลายภาษาเกาหลี โดยการบังคับให้ประชาชนเกาหลีศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่เป็นภาษาตระกูลเดียวกัน เพื่อที่จะกลืนชาติเกาหลีเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิญี่ปุ่นโดยสมบูรณ์

ต่อมาเมื่อเกาหลีได้รับเอกราชและถูกแบ่งแยกออกจากกัน นักวิชาการชาวเกาหลีต่างก็พยายามปรับปรุงการใช้ภาษาและการสะกดการันต์ตัวอักษรฮันกุลตามแนวทางของตน โดยฝ่ายเกาหลีเหนือได้ชำระปรับปรุงถึง 3 ครั้ง คือในปี 2497, ปี 2509 และล่าสุดปี 2531 ในช่วงแห่งบรรยากาศเจรจา รวมประเทศ ส่วนทางฝ่ายเกาหลีใต้เพิ่งมีการชำระปรับปรุงเมื่อปี 2531 หลังจากที่ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปหลายหลายจากการเปิดประเทศ อย่างไรก็ตามการสะกดการันต์ส่วนใหญ่ก็ยังคงคล้ายคลึงกันอยู่ จะมีความแตกต่างก็เพียงบางส่วน เช่น การออกเสียงตัว ร. (ออกเสียงก้ำกึ่งระหว่าง ร. และ ล.) ทางเกาหลีเหนือจะแปรรูปการออกเสียงเป็นตัว ร. (ล.) ตามอิทธิพลภาษาจีน ในขณะที่เกาหลีใต้จะออกเสียงตามการออกเสียงแท้จริงของเกาหลี โดยการตัดเสียง ร. ที่ขึ้นต้นคำออกแล้วเปลี่ยนเป็นเสียง อ., เสียง ย. และเสียง น. ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงตัวอย่างการอ่านออกเสียงคำบางคำในภาษาเกาหลี
ของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

เกาหลีเหนือ	เกาหลีใต้
ล (ชื่อตระกูล)	ย (ชื่อตระกูล)
ลแซง	อแซง
ริม ชู เกียง	อิม ชู เกียง
โรห์ แต วู	โนห์ แต วู
โรดง ชิมมุน	โนดง ชิมมุน

ที่มา : Joong Ho Kim. มหาวิทยาลัยฮานยาง. สัมภาษณ์ 10 กรกฎาคม 2532

ความแตกต่างในการออกเสียงดังกล่าว เป็นความไม่สอดคล้องกันของ
ภาษาประการหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชาวเกาหลีสื่อสารกันไม่เข้าใจ เท่ากับใน
เรื่องของการสร้างคำใหม่ที่มีใช้กันในปัจจุบัน

หลังจากที่สถาปนารัฐเกาหลีทั้งสองประเทศขึ้น รัฐบาลก็มีนโยบาย
ให้ตัดตัวอักษรจีน ที่แทรกอยู่ในภาษาเกาหลีออกเป็นจำนวนมาก เพื่อสร้าง
ความรู้สึกชาตินิยมในภาษาของตนเอง ทั้งสองฝ่ายต่างก็ประกาศว่าจะเอา
ตัวอักษรจีนออกจากภาษาเกาหลีให้หมด และพยายามสร้างคำใหม่ที่สะกดด้วย
ตัวอักษรฮันกึล ซึ่งเป็นอักษรเฉพาะตัวของภาษาเกาหลีที่ดัดแปลงมาจากตัว
อักษรจีน

การที่จะใช้ตัวอักษรฮันกึลอย่างเต็มที่ เป็นเรื่องยุ่งยากต่อการสร้าง
คำของทั้งสองฝ่าย เพราะคำในภาษาเกาหลีส่วนใหญ่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่เลียน
เสียงจากภาษาจีน เมื่อมีการบัญญัติคำใหม่ขึ้นในอักษรฮันกึล โดยไม่มีการตกลง
ระหว่างกัน ความเลื่อมของเอกภาพในภาษาก็เพิ่มมากขึ้น

เกาหลีเหนือพยายามวางมาตรฐานการบัญญัติคำใหม่ โดยใช้พื้นฐานจากคำพื้นเมืองเกาหลี และบางส่วนก็ขอยืมมาจากภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษารัสเซีย ในทางตรงกันข้าม เกาหลีใต้กลับนิยมสร้างคำใหม่โดยการทับศัพท์การออกเสียงในภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ คำศัพท์ใหม่ๆ ที่สร้างขึ้นมาใช้ในระยะเวลา 40 ปี หลังการแบ่งแยกประเทศจึงมีความแตกต่างกันมาก และต้องมีการแปลความหมายจึงจะเข้าใจกันได้ โดยเฉพาะเมื่อทั้งสองฝ่ายแทบไม่ได้เรียนรู้และให้ประชาชนได้มีปฏิสัมพันธ์กันเลย ความไม่เข้าใจกันในการใช้คำหลายๆอย่างได้ เข้าไปมีส่วนสกัดกั้นบรรยากาศแห่งความเข้าใจในการเจรจา ที่ไม่มีล้ามแปล

ค. ความหมายของคำสำคัญบางคำ

ในการดำเนินการติดต่อแลกเปลี่ยน เพื่อหาเส้นทางในการรวมประเทศที่กำลังมีขึ้นนั้น การถ่ายทอดความหมายของคำในภาษาดั้งเดิมบางคำ ก็เกิดมีความขัดแย้งในตัวเอง และส่งอิทธิพลทางจิตวิทยาต่อการพัฒนาความรู้สึกที่ดี โดยเฉพาะคำ 2 คำ ต่อไปนี้

1. วอนซู (wonsu)
2. ซองแซง (songsang)

คำว่า วอนซู เป็นคำดั้งเดิมในภาษาเกาหลีที่ยืมมาจากภาษาจีน คำดังกล่าวสามารถแปลได้ 2 ความหมาย คือ ความหมายว่า "ผู้นำสูงสุด" และ "ศัตรู" ทั้งนี้ ขึ้นกับบริบทและรูปประโยค แต่ด้วยเงื่อนไขที่ฝ่ายเกาหลีเหนือถือหลักการยกย่องผู้นำอย่างเคร่งครัด จึงได้สะกดคำว่าวอนซู ที่แปลว่าผู้นำสูงสุด ให้แตกต่างกับคำที่หมายถึงศัตรู

เกาหลีเหนือสะกดคำว่า วอนซู ด้วยการเติมตัว s เข้าไปอีกตัวหนึ่ง เป็น wonssu ในขณะที่คำว่าวอนซูที่หมายถึงศัตรู จะคงสะกดแบบเดิม แต่ในการออกเสียงยังคงออกเสียงเหมือนกัน

ในทางตรงกันข้าม เกาหลีใต้ยังคงสะกดคำทั้งสองความหมายนี้ว่า wonsu ตามเดิม ดังนั้น ในเวลาที่สื่อมวลชนเกาหลีใต้กล่าวถึงผู้นำเกาหลีเหนือในสิ่งพิมพ์ต่างๆ ก็จะใช้คำว่า wonsu (มี ๘ ตัวเดียว) เมื่อฝ่ายเกาหลีเหนือ ซึ่งผ่านการอบรมกล่อมเกลามาให้เห็นว่าคำนี้ใช้ได้ในความหมายที่แปลว่า ศัตรู ได้รับสารต่างๆ จากเกาหลีใต้ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจึงเปรียบประหนึ่ง การดูถูก และตำหนิผู้นำเกาหลีเหนืออันเป็นที่หวงแหนเคารพบูชา ว่าเป็นศัตรูแผ่นดินนั่นเอง

คำว่า ซอซัง เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีนอีกคำหนึ่ง ที่มีความหมายว่า ท่าน หรือ ครู ซึ่งบางครั้งก็มีการเติมคำว่า นิม (nim) ลงข้างหน้าแล้วแปลว่า ๗ผน๗ หรือ คุณ ส่วนมากใช้กับผู้อาวุโส

ปัจจุบันเกาหลีใต้ซึ่งมีสังคมเปิด ได้บิดเบือนความหมายของคำว่า "ซอซัง" ไปในทางดูถูกคนที่ต่ำต้อย และเป็นคำที่ใช้สำหรับการประชดประชัน ในขณะที่เกาหลีเหนือ ยังคงรักษาความหมายดั้งเดิมที่เป็นคำสุภาพและใช้ยกย่องเอาไว้ *

ในการเจรจาระหว่าง นายกรัฐมนตรีเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ที่มีขึ้น นายยอน เยียง มุก นายกรัฐมนตรีเกาหลีเหนือจึงใช้คำแทนตัวนายกรัฐมนตรีเกาหลีใต้ว่า ซอซัง เพื่อเป็นการยกย่อง ในขณะที่ชาวเกาหลีใต้จำนวนมากที่ได้รับฟังการเจรจาจากลิบเข้าใจในทางตรงกันข้าม และคิดว่า นายกรัฐมนตรีเกาหลีเหนือพูดประชดประชันดูถูกเหยียดหยาม

* ลักษณะการเบี่ยงเบน ในความหมายของคำเกิดขึ้นได้ในทุกภาษา ดังเช่น กรณีของภาษาไทย-ลาว ในคำว่า "เสี่ยว" พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับภาษาไทย ได้ให้ความหมายของคำนี้ว่า "เพื่อน, เกลอม" แต่ในความรู้สึกของคนไทยภาคกลาง คำนี้ได้บิดเบือนไปเป็นคำไม่สุภาพที่หมายถึงความด้อย ในขณะที่ภาษาลาวและภาษาถิ่นไทยอีสาน ยังคงความหมายดั้งเดิมไว้

เมื่อได้พิจารณาข้อแตกต่างในภาษาเกาหลีที่ใช้กันอยู่ในเกาหลีเหนือ และเกาหลีใต้ เราอาจสรุปได้ว่าปัจจุบัน ภาษาเกาหลีนอกจากจะแบ่งออกเป็น 6 กลุ่มภาษาท้องถิ่นแล้ว ยังแบ่งออกเป็นอีก 2 กลุ่มใหญ่ ในระดับชาติที่เป็นผลมาจากการถูกแบ่งแยกดินแดน คือ

1. กลุ่มภาษาเกาหลีเหนือ ประกอบด้วยภาษากลางที่ใช้ในจังหวัดฮวาองแฮ และคังวอนบางส่วน รวมกับภาษาฮัมเกียง และภาษาเปียงอัน ภาษาท้องถิ่นเหล่านี้จะถูกเสริมสร้างด้วยอิทธิพลภาษารัสเซีย และภาษาจีน และถูกครอบงำด้วยอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ เช่นในพจนานุกรมเกาหลีเหนือ จะกล่าวถึงคำว่า ปฏิวัติ (ไฮโอค ไมยอง) ไปถึง 3 หน้ากระดาษ

2. กลุ่มภาษาเกาหลีใต้ ประกอบด้วยภาษากลางที่ใช้ในจังหวัดเคียงกี ชุงชง และคังวอน (ใต้) รวมกับภาษาชอลลา ภาษาเคียงชัง และภาษาเชจู ภาษาเหล่านี้จะแทรกเสริมด้วยคำที่ขี้มมาจากภาษาอังกฤษ และความหมายตามแบบเสรีนิยม ทุนิยม เช่น คำว่าปฏิวัติในพจนานุกรมของเกาหลีใต้จะกล่าวถึงไว้เพียงประโยคสั้นๆ

ปัญหาความแตกต่างบางประการที่เกิดขึ้น ในวิวัฒนาการของภาษา จึงกลายเป็นอุปสรรคอันละเอียดอ่อน ที่เข้าไปสอดแทรกความรู้สึกที่ดีในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

4.2 ค่านิยมจากการสร้างสรรค์งานศิลปะกับปัญหาการรวมประเทศ

นอกจากความแตกต่างทางภาษาแล้ว วัฒนธรรม วรรณกรรม และศิลปะ ก็เป็นเรื่องที่มีช่องว่างอยู่ไม่น้อย แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ได้มีผลต่อการเจรจารวมประเทศโดยตรง แต่ก็ส่งผลในการสร้างความนึกคิดและมุมมองเกี่ยวกับการรวมประเทศแก่ประชาชนดินแดนสองส่วนของคาบสมุทรเกาหลี

วัฒนธรรมที่สะท้อนออกมาในงานวรรณกรรมและศิลปะ แสดงภาพของความแตกต่างให้เห็นได้ชัดเจน โครงสร้างงานศิลปะของเกาหลีใต้ จะเน้นไปทางเสรี แบบศิลปะเพื่อศิลปะ ที่เรียกรวมๆ ว่า แบบสังคมนิยมเชิงวิจารณ์ (Critical Realism) ที่มีลักษณะของการวิพากษ์วิจารณ์ความเป็นจริงในสังคม วรรณกรรมและภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ ที่ส่งผลต่อการอบรมกล่อมเกล่าประชาชนนั้น ตัวเอกในเรื่องมักจะเป็นคนที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมชอบอิจฉา มีบทบาทอย่างปัจเจกชน และบางทีก็มี เรื่องของการต่อต้านคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้ตัวละครในเรื่องยังต้องมีบทบาทของการสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยตนเอง เพื่อตนเอง ความรักก็มีอยู่ในวงจำกัดเป็นความรักของครอบครัว ของหนุ่มสาว ที่มีทั้งสุขนาฏกรรม และโศกนาฏกรรม ปนเปกันไป

ในงานสร้างสรรค์ของเกาหลีเหนือ ผลงานจะออกมาในรูปแบบที่เรียกว่า สังคมนิยมเชิงสังคมนิยม (Socialist Realism) หรือเป็นการแสวงหาแนวทางจริงที่ถูกต้องตามหลักการของสังคมนิยม การเขียนวรรณกรรมละคร ภาพยนตร์ จะสร้างให้ตัวเอกเป็นนักอุดมการณ์ที่ต่อสู้ตามแนวทางลัทธิคอมมิวนิสต์ และลัทธิการพึ่งตนเอง (จูเซ) รวมทั้งจะถ่ายทอดแบบฉบับมาจากตัวผู้นำ คิม อิล ซุง ตัวละครในเรื่องจะสร้างตัวเองขึ้นมาได้ตามแนวทางสังคมนิยม และเพื่อสังคมนิยม ความรักไม่ใช่ความใคร่เฉพาะคู่รัก หรือจำกัดอยู่ในครอบครัวเท่านั้น แต่ความรักแบบงานสร้างสรรค์ของเกาหลีเหนือ จะต้องแผ่ขยายกว้างออกไปเพื่อสร้างสรรค์สังคมนิยมด้วย (อาน ชู โยเน อ้างในแรม, 2 มิ.ย. 2534: 6)

การปลูกฝังความคิดความเชื่อจากวัฒนธรรม และงานศิลปะได้หล่อหลอมให้คนเกาหลีมีความรู้สึกนึกคิดที่แตกต่างกัน คนเกาหลีใต้จะมีแนวความคิดเกี่ยวกับการรวมประเทศออกไปหลายแนวทาง ตามแต่สภาพชีวิตของแต่ละบุคคล กลุ่มผู้ใต้เปรียบในสังคมบางกลุ่ม มักจะต้องการรวมประเทศด้วยความหวังในความมั่งคั่ง การลงทุน หรือเกียรติภูมิแห่งชาติในอาณาเขต และประชากรที่จะขยายเพิ่มมากขึ้น บางกลุ่มก็ไม่อยากรวมเพราะไม่ต้องการแบกภาระ หรือให้ส่วนแบ่งของความเจริญรุ่งเรือง ส่วนในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส บางกลุ่มก็ต้องการรวมประเทศ เพื่อให้มาตุภูมิกลับเป็นผืนแผ่นดินเดียวกัน บางกลุ่มก็กลัวถูกแย่ง

งานจากเพื่อนร่วมชาติ บางกลุ่มก็ไม่สนใจอะไรนอกจากการต่อสู้ชีวิตกับสภาพเศรษฐกิจที่สับสนไปวัน ๆ ในทางตรงกันข้ามคนเกาหลีเหนือที่ถูกปลูกฝังให้เลื่อมใสและอุทิศตนเพื่อสังคมนั้น และยึดมั่นในตัวผู้นำอย่างหาที่สุดไม่ได้จะมีความคิดไปในทางเดียวกัน คือ ความต้องการรวมประเทศดังที่ผู้นำได้พยายามกระทำมาตลอดเวลา

ดังนั้น ถ้าหากผู้ใดได้มีโอกาสไปสัมผัสทัศนคติความคิดเห็นของชาวเกาหลีเกี่ยวกับการรวมประเทศแล้ว เราก็จะได้ยินคำตอบอันหลากหลายจากชาวเกาหลีใต้ แต่จะได้ยินคำตอบจากชาวเกาหลีเหนือเพียงกับตอบเดียวว่า ต้องการให้เกาหลีรวมเป็นปึกแผ่น และด้วยเหตุผลของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมาตุภูมิ ไม่ใช่เรื่องของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ หรือการปฏิรูปทางสังคม

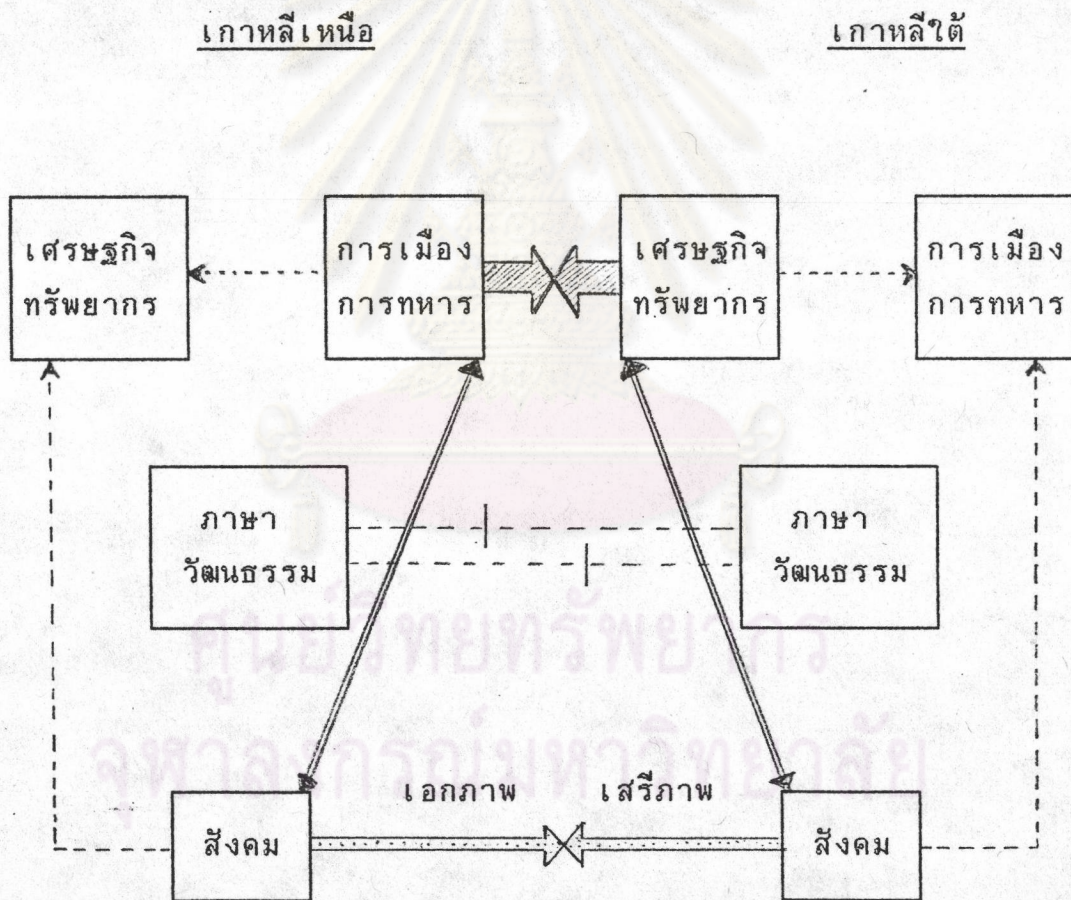
เมื่อใดที่ยังพยายามศึกษาให้ลึกลงไป ในภาษาและวัฒนธรรมของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้แล้ว ก็จะพบว่าปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังอันลึกซึ้งในความแตกต่างระหว่างความรู้สึกของผู้นำและประชาชนในดินแดนทั้งสองส่วน ที่เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิต และแน่นอนที่สุดย่อมมีผลโยงใยมาสู่นโยบายและความพยายามในการรวมประเทศ

สรุปเปรียบเทียบแนวนโยบายการรวมประเทศกับมูลเหตุจากโครงสร้างภายในของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

หลังจากที่ได้เสร็จสิ้น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งอิทธิพลของช่องว่างทางภาษาและวัฒนธรรม ของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ ที่ส่งผลต่อความขัดแย้งในการดำเนินนโยบายว่าด้วยการรวมประเทศมาทั้งหมดแล้วนั้น ก่อนที่บทนี้จะจบลง ผู้เขียนใคร่ขออธิบายเปรียบเทียบภาพรวมของความสัมพันธ์ระหว่าง

นโยบายและโครงสร้างที่โยงใยกันอย่างสลับซับซ้อน ให้กระจ่างชัดอีกครั้งหนึ่ง โดยลองมาเริ่มจากการพิจารณาแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 4.2 แผนภูมิแสดงความเกี่ยวโยงสัมพันธ์ระหว่างนโยบายรวมประเทศ และเงื่อนไขทางโครงสร้างของเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

แผนภูมิดังกล่าวนี้ ได้แสดงให้เห็นแนวทางในการดำเนินนโยบาย ว่าด้วยการรวมประเทศ จากการใช้ความได้เปรียบเสียเปรียบภายในโครงสร้างให้เป็นประโยชน์

ทางฝ่ายเกาหลีเหนือได้ยึดประเด็นทางการเมืองการทหาร ซึ่งคนได้เปรียบเป็นแนวทางหลักในการรวมประเทศ ผสานกับเอกภาพในสังคม ก่อนที่จะกล่าวถึงความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และทรัพยากรอย่างเต็มที่

ในทางตรงกันข้าม เกาหลีใต้กลับยึดประเด็นทางความร่วมมือทางเศรษฐกิจและทรัพยากร อย่างเต็มที่ผสมผสานกับการพยายามเปิดสังคม เกาหลีเหนือให้เห็นถึงเสรีภาพ ก่อนที่จะพิจารณาประเด็นการรวมตัวทางการเมือง และการถอดถอนยุทธปัจจัยทางทหาร

พร้อมกันนั้น ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และวิวัฒนาการทางภาษาบางแง่มุม ก็ยังช่วยส่งเสริมความไม่ลงตัวในบรรยากาศแห่งการเจรจา และการพัฒนาความรู้สึกที่ดีต่อกัน

ดังนั้น トラบิตที่โครงสร้างภายในของทั้งสองประเทศ ยังคงแตกต่างกันใหญ่หลวง และมีทั้งความได้เปรียบและความเสียเปรียบไปคนละด้าน トラบิตนั้น ผู้นำของทั้งสองฝ่าย ก็คงจะแสดงรูปแบบของนโยบายเกี่ยวกับการรวมประเทศที่ขัดแย้งกันต่อไป ตามกลวิธีที่จะเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง จากความสำเร็จที่มีอยู่ในมุมหนึ่งของตน จนกว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในโครงสร้างใดโครงสร้างหนึ่งในประเทศใดประเทศหนึ่งที่เกิดมุมมองใหม่ และเงื่อนไขใหม่ อันโยงใยมาสู่นโยบายแต่บูรณาการแห่งชาติ